DE DOCHTER VAN DE BERENJAGER

DOOR HANS G. KRESSE

EEN AVONTUUR VAN ERIC DE NOORMAN

ERIC DE NOORMAN

DEEL XLIV

De dochter van de Berenjager

Inleiding

Toen Eric zich destijds (zie: De ontembaren) voor de schier onmogelijke taak gesteld zag, Noorwegen weer onder zijn gezag te brengen, vond hij maar weinig lieden die bereid waren zijn zijde te kiezen. De eerste — en lange tijd de enige — was Olaf de Berenjager. Men zal zich herinneren dat deze Olaf een dochter Ingrid had, waar Eric's zoon Erwin wel eens een oogje aan waagde. Helaas viel Erwin niet in de smaak van Olaf de Berenjager, waardoor pijnlijke situaties ontstonden. En aangezien Eric in die dagen geen bondgenoot te missen had en er bovendien niets voor voelde om zijn verstandhouding tot een zo gewaardeerde vriend te laten vertroebelen door iets wat hij beschouwde als een jeugdige bevlieging van Erwin, deed hij alles wat in zijn vermogen lag, om Erwin's belangstelling een andere kant uit te sturen. Hetgeen hem, mede dank zij de vele spannende momenten dier bewogen dagen, goed gelukte. Zo goed, dat hij de hele kwestie van Erwin en Ingrid vergat. Wij weten, dat Eric er in slaagde, de rust in zijn land te herstellen. (Zie ook: Het vergeten Erfdeel.) Maar of hij gelijk had toen hij Erwin's gevoelens voor Ingrid als een „jeugdige bevlieging" beschouwde, wagen wij te betwijfelen . . .

OP WEG NAAR DE BERENJACHT

Door het vroege lentelandschap rijdt een kleine ruiterschare noordwaarts over de heirbaan. Voorop de rijzige gestalte van Eric de Noorman, op een koolzwart, glanzend ros, aan de ene zijde naast hem zijn zoon, aan de andere zijde Svein Langtand. Daarachter het kleine gevolg krijgsknechten met de jachtwapens. Eric heeft lang geaarzeld, voor hij de uitnodiging van Olaf de Berenjager aanvaardde. De wrijving tussen Olaf en Erwin ligt hem nog vers in het geheugen en al heeft zijn zoon nooit meer over Olaf's dochter Ingrid gerept, toch is de Noorman er niet zeker van, of Erwin het meisje inderdaad geheel heeft kunnen vergeten. Hij probeert tersluiks in Erwin's gebronsde gezicht iets van diens gedachten te kunnen ontdekken, en als deze snel opkijkt, zegt Eric achteloos: „Ik verheug mij op de berenjacht; de beren zijn pas uit hun slaap, en dus vlug en lenig. Olaf had geen beter tijdstip kunnen kiezen voor zijn uitnodiging." Erwin knikt — „en evenmin een beter moment om het huwelijk van zijn dochter wereldkundig te maken", vult hij aan. „Het benieuwt mij de man te ontmoeten die Olaf's goedkeuring heeft kunnen wegdragen... MIJ vond hij indertijd niet goed genoeg, herinner ik mij... Welnu, als het Ingrid's wens is, is het mij wel!" „Ai, vriendje", denkt Eric, „deze houding bevalt mij niets; het ware welicht toch beter geweest deze uitnodiging af te slaan, als ik het zo bekijk..." „Je kan je beter interesseren voor de jacht op de beer", gromt Svein's stem, „ik ben ook nog nooit aan een vrouwenrok blijven hangen en ik voel me er lekker bij. Vrijheid, blijheid, zogezegd... hèhè." „Dat kan een gezellige berenjacht worden", denkt Eric... Hij houdt met een ruk zijn ros in als een stofwolk de nadering van een troep ruiters aankondigt... Het ontgaat Eric niet, dat Erwin's gezicht verstrakt. „Maak U niet ongerust", zegt deze, „ik zal geen narigheid maken, daar kunt ge van op aan, zolang heer Olaf zich weet te gedragen. Maar wat dat betreft, zijn mijn verwachtingen niet hoog gespannen..."

Gevolgd door zijn knechten, rijdt Olaf de Berenjager in galop de helling af en houdt op korte afstand van de Noorman en zijn gezelschap zijn ros in. „Welkom, Heer Koning!" klinkt Olaf's stem luide, terwijl hij zijn harige arm opheft. Vluchtig glijdt zijn blik langs Erwin heen, dan stormt hij met een brede grijns op Svein Langtand toe. „Gegroet, braaf makkertje", buldert hij. „Gegroet, klein ventje!" klinkt Svein's antwoord dreunend en na dit weerzien tussen de twee geweldenaars is het ijs gebroken. „Het is goed je weer te zien, koning", gromt Olaf, die tussen Eric en Svein komt rijden. „Ik heb geen zin in al die plichtplegingen. Daar breng ik nooit iets van terecht, hèhè. Ik heb een stel prachtige beren in de omtrek waargenomen. Wolven ook, dat is niet zo aardig, want die mormels hebben al een paar stuks vee te pakken genomen". Zo, al pratend, rijden zij voort. De ervaringen van de winter worden uitgewisseld. Olaf luistert belangstellend naar de berichten over Koningin Winonah, die in de loop van het voorjaar terug verwacht wordt en informeert hoe de bouw van de Koningsburcht vordert. Gaandeweg verdwijnt Eric's gedrukte stemming en als hij merkt, dat Olaf ook Erwin gewoon in de gesprekken betrekt, vraagt hij zich af of hij zich niet nodeloos zorgen gemaakt heeft. Tot Olaf opeens met stemverheffing opmerkt: „Die Arnar is een puike jongen! Een kerel naar mijn hart. Hij lijkt op mij waarachtig, maar dat is toeval natuurlijk, hahaha. Een beter man zou Ingrid niet kunnen krijgen. 't Is nog een stamhoofd ook, uit Jamtland..." Ongemerkt poogt Eric het gesprek in andere banen te leiden, maar het ontgaat zijn reusachtige gastheer, en tersluiks kijkt de Noorman naar zijn zoon. De jonge Noor is wat afzijdig gaan rijden, en zijn gezichtsuitdrukking verraadt, dat er weinig hoeft te gebeuren of de jachtpartij verandert in een vechtpartij...

Ook Svein heeft de toestand begrepen en de lange Sakser slaagt er gelukkig in het gesprek een andere wending te geven. Als zij kort daarop Olaf's burcht bereiken, heeft de onnozele Olaf niets in de gaten gehad, en er is aan Erwin's gezicht niets meer te zien. „Je bent en blijft een driftkop", zegt Eric nauw hoorbaar tegen zijn zoon, wanneer ze plaatsgenomen hebben aan de lange tafel in de eetzaal. „Wat dat betreft verander je niets al word je tachtig, maar als je zo doorgaat word je geen tachtig." Ondanks zichzelf moet Erwin lachen om deze opmerking. „Het spijt me", zegt hij, „ik...", dan zwijgt hij ineens en staart star naar de zaalingang... Olaf is met zijn dochter en een jonge, breedgeschouderde man in de hall verschenen. Ingrid slaat de wimpers neer, als ze Erwin naast Eric herkent. Dan maakt ze een lichte buiging en loopt snel naar haar zetel. De Noren zijn opgestaan en met een breed gebaar stelt Olaf Arnar aan de Koning voor. Arnar maakt een stijve buiging, en er verschijnt even een vreemd licht in zijn ogen, als hij de donkere blik van Erwin op zich gevestigd ziet. „Ge zijt nog jong voor een stamhoofd", merkt Eric vriendelijk op. Hij begrijpt, dat de vreemdeling zich weinig op zijn gemak moet voelen onder Erwin's stekende blikken. Toch, is dat de enige reden voor Arnar's ontwijkende blik? De Noorman neemt de jongeman eens scherper op... „Wel, Koning," komt Olaf's dreunende stem: „Wat zei ik U? Is het geen puike kerel?" De Noorman knikt langzaam met een vleug van een glimlach, maar hij neemt zich voor, de jonge Arnar eens ongemerkt nauwlettend gade te slaan... Als er niet het een of ander met deze man aan de hand is, zou hij zich al erg moeten vergissen...

Als het gezelschap gezeten is en de dampende schotels op tafel gebracht zijn, duurt het niet lang of er heerst een vrolijke stemming. Vooral Olaf en Svein amuseren zich kostelijk met elkaar, en dat komt Eric helemaal niet slecht uit, want zodoende heeft hij de gelegenheid Arnar eens goed gade te slaan. Het jonge stamhoofd doet zich met een voortreffelijke ijver te goed aan de spijzen en vergeet daarbij het gerstenat niet. „Voor een stamhoofd heeft hij weinig manieren", mompelt Erwin naast hem, en Eric kan hem niet anders dan gelijk geven. Aanvankelijk heeft Arnar niet in de gaten, dat hij gadegeslagen wordt, maar zodra hij dit bemerkt verandert zijn houding haast onmerkbaar. „Eerlijk, Koning", stoot Olaf de Noorman eensklaps uit zijn gedachten wakker, „ge moet toch zelf toegeven, dat dit een veel betere partij is dan die zoon van U..." „Vader!" klinkt de stem van Ingrid. Zij kijkt Eric smekend aan en schudt in wanhoop haar hoofd. „Natuurlijk, mijn brave Olaf", mompelt de Noorman, terwijl hij zijn gastheer op de schouder klopt, en daarbij Ingrid geruststellend toeknikt. „Dan geeft ge dus nu toe, dat die zoon van U eigenlijk een slappeling is, nietwaar?" brabbelt Olaf, die kennelijk iets te diep in de beker gekeken heeft. Met een geluid als een snik springt het meisje haastig uit haar zetel overeind, neemt haar rokken bijeen en ijlt de zaal uit... „Ingrid", buldert Olaf, maar zij luistert niet. De reus staat half uit zijn zetel op, maar met zachte drang houdt Eric hem tegen. „Ze is waarschijnlijk een beetje overstuur, laat haar maar", mompelt de Noorman sussend. Met een plof zakt Olaf in zijn zetel terug. „Ja, overstuur dat is ze", klinkt op dat moment de stem van Arnar, „en wie zou dat niet worden, als er de hele tijd eentje naar je zit te loeren," en uitdagend staart de jonge hoofdman recht Erwin in het gelaat...

Er valt een stilte. Ontnuchterd schiet Olaf recht in zijn stoel en staart fronsend van de een naar de ander. Svein schuift zijn beker weg en zoekt ongemerkt zijn zwaard, terwijl hij zich bezorgd afvraagt aan wiens zijde hij nou moet gaan staan . . . Met een vlugge beweging duwt Erwin zijn zetel achteruit, loopt ijzig kalm om de tafel heen tot hij zich tegenover de zetel van Olaf bevindt en fluistert minzaam: „Ik houdt er rekening mee, dat het gerstenat iets teveel is aangesproken door Arnar. Ik ben hier als gast in Uw huis, Olaf, en heb aan Uw tafel gegeten. Ik schend het gastrecht niet, maar wens evenmin beledigd te worden door een der andere gasten en zeker niet als deze mij weinig sympathiek voorkomt. Met Uw goedvinden,. Olaf, zal ik mij thans terugtrekken. Wellicht is heer Arnar morgen beter bij zinnen!"

Olaf knikt schaapachtig en Eric kan niet anders dan bewondering voelen voor deze houding van zijn zoon. Maar Arnar denkt er klaarblijkelijk anders over. „Ik ben best bij zinnen, vlerk!" snauwt het stamhoofd, terwijl hij langzaam overeind komt. „En je hoeft niet tot morgen te wachten voor genoegdoening... Die kun je nu krijgen... als je de moed hebt!" De blik in Erwin's ogen had Arnar moeten waarschuwen, maar hij lette er nauwelijks op... Met gebalde vuisten springt hij op de jonge Noor toe; zijn vuist schiet naar voren... en slaat in het luchtledig, want waar Erwin een moment geleden nog stond, is hij verdwenen en door zijn eigen kracht uit het evenwicht gebracht, smakt Arnar verdwaasd tegen de grond.

Terwijl allen verbaasd toekijken, stapt Erwin uiterlijk onbewogen over zijn gevallen tegenstander heen en wandelt de zaal uit. Svein begint onderdrukt te grinniken en even later barst ook Olaf in een bulderend gelach uit. Dit breekt de spanning gelukkig, al is het Arnar duidelijk aan te zien, dat het hem niet naar de zin is. De jonge hoofdman mompelt wat voor zich heen, staart bedachtzaam naar het lege deurgat en schuift weer op zijn zetel, waarbij hij er angstvallig voor waakt, Eric's richting uit te kijken. „Haha! Die jonge Noorman heeft toch pit in zijn lijf!", gromt Olaf. „Tja, hoe kan het ook anders met zo een vader, hè? Het duurt alleen een beetje lang voor het er uit komt..." Hij loert zijn Koning bedachtzaam aan en strijkt dan onbeholpen over zijn stoppelige kin. „Het was een beetje ongelukkig voorval, Koning, maar — èh — we maken onze verontschuldigingen...... Ik, en Arnar ook..." „Zeker", mompelt de jonge hoofdman kleintjes. Nu dat hij een beetje ontnuchterd is, schijnt het pas tot hem door te dringen, dat hij wel weinig eerbiedig geweest is tegen de zoon van de Noorse vorst... „Wel, we praten er niet meer over", glimlacht Eric, „morgen is alles vergeten. Laat dit niet ons genoegen van de jachtpartij vergallen!" „Zo is het", roept Olaf opgelucht uit. „Morgen gaan we op jacht, als goede vrienden met elkaar!" Maar als Eric de snelle, stekende blik van Arnar opmerkt, beseft hij, dat de moeilijkheden waarschijnlijk nog lang niet van de baan zijn...

Terwijl gastheer en gasten, zij het ietwat ontnuchterd, de maaltijd voortzetten, slentert Erwin ten prooi aan allerlei gedachten het burchtplein op. Zijn drift is nog niet gezakt en als een wat eenvoudige vrouw voorzichtig zijn richting uitschuifelt, kennelijk met de bedoeling hem aan te spreken, wendt hij zich nors af. Maar vóór hij zich uit de voeten heeft kunnen maken, heeft zij hem aangeklampt. „Mijn meesteres, Ingrid Olafsdochter, zendt mij . . .", fluistert het vrouwtje. „Zij heeft naar U gevraagd, Heer. Wil mij volgen..." Het bloed vliegt Erwin naar de slapen; een moment aarzelt hij, dan volgt hij het mensje. Door een paar nauwe gangen brengt ze hem naar een lang vertrek, spaarzaam verlicht door enkele raamnissen. Snel nemen Erwin's ogen de omgeving in zich op en vestigen zich dan op de ranke meisjesgestalte, die bij zijn binnenkomst uit haar zetel is opgestaan. „Laat ons alleen, Helge", klinkt Ingrid's stem zacht, „maar waak!" Zwijgend verlaat het mensje hen en even later staren de beide jonge mensen elkaar aan. „Weet dat het tot grote onaangenaamheden kan leiden, wanneer men mij hier zou aantreffen, vrouwe", verbreekt Erwin dan het eerst de stilte. „Ik moge U verzoeken dit onderhoud..." „Erwin", onderbreekt zij hem dan met een handgebaar, „ach, spreek niet zo tegen mij... Begrijp mij niet verkeerd... Er is bij mij niets veranderd; het is tegen mijn wil; help mij, Erwin, ik ben bang..."

Met twee, drie stappen is Erwin bij haar. „Ingrid!" zegt hij schor, „wat...?" „Ik houd niet van die man!" fluistert zij, terwijl zij hem wanhopig aankijkt; „je weet hoe vader is... het is zijn wil. Ik heb me altijd naar zijn wil geschikt, maar dit... ik kán het niet en ik wil het niet! Maar kom, laat ons gaan zitten, ik moet je iets vertellen en snel, voordat wij gestoord worden. Het gaat om Arnar", zegt Ingrid gejaagd, als zij Erwin een beker wijn ingeschonken heeft, en ze tegenover hem voor het haardvuur zit. „Ik ben bang voor hem. Hij liegt! Hij zegt, dat hij stamhoofd is, maar hij liegt! Oh, ik begrijp vader niet... Arnar heeft zich een keer versproken. Ik heb niets laten merken en hij was het zichzelf ook niet bewust; ik betwijfel zelfs of hij zich het voorval herinneren kan... want hij had nogal diep in de wijnkroes gekeken..." „Nou, wat heeft hij toen gezegd!" dringt Erwin aan, „vlug, want ik hoor wat op de gang..." „Hij vertelde een jachtverhaal, hoe goed hij als jager was... en toen sprak hij ineens over... „Thorfinn Snelvoet, ONS STAMHOOFD!!" „Dan is hij dus inderdaad zelf géén stamhoofd!" valt Erwin fronsend in. „Heb je dat aan je vader verteld?" Ingrid haalt de schouders op: „Hij zou me toch niet geloven, dat is het juist! Ik kan met niemand, niemand spreken... Ik ben het geweest, die vader aangeraden heeft, de Koning voor deze jachtpartij uit te nodigen... in de hoop, dat ik de kans zou krijgen..." Het meisje schrikt als de deur eensklaps opengaat... Het is de oude Helge. „Meesteres... er dreigt gevaar..." fluistert zij, „Arnar is op weg naar hier..."

Als door een adder gebeten, springt Erwin overeind. „Vlug! vlug!" fluistert ze Erwin toe, „hij mag U hier niet vinden." Ook Erwin dreigt even zijn tegenwoordigheid van geest te verliezen. Inderdaad zou het er niet fraai uitzien als Arnar hem hier aantrof... Maar voor hij een stap heeft kunnen doen, vliegt de deur open en stormt Arnar letterlijk het vertrek binnen. „Als ik het niet dacht!" snauwt hij, terwijl een valse grijns van triomf zijn lippen krult. Hij staart loerend van Ingrid naar. Erwin. „Sta mij toe, heer Olaf, mij terug te trekken, hè?" bauwt hij de jonge Noorman na. „Ja, ja, dat was goed bedacht. Hè, oude vrouw," wendt hij zich tot Helge, die sidderend nabij de deur staat, „ge ziet toch wat ik zie, nietwaar? Gij zult dit getuigen! Roep Olaf!" „Halt!" klinkt op dat moment Erwin's stem vreemd kalm. Er zweeft een onheilspellend lachje rond zijn mond, als hij lenig van het hoger gelegen woongedeelte springt en op Arnar toetreedt. Trillend over al haar leden volgt Ingrid hem en glipt langs de twee mannen heen, naar de deur... „Gij hebt niet te bevelen in mijn aanwezigheid, Heer Arnar", lispelt de jonge Noorman, terwijl hij Ingrid bemoedigend toeknikt. „Als er hier bevolen moet worden zal ik het wel doen!" „Hé, hé", grijnst Arnar schamper, „ge kunt U hier niet uitredden, fraaie prins... Ge zijt betrapt en dat zal U opbreken, dat beseft ge zelf ook wel... Ik heb U aan een touwtje en ik kan U laten dansen zo ik wil..." „Genoeg gepraat!" fluistert Erwin dreigend, „Ik wil U nog één vraag stellen, stamhoofd... dan kunt ge, wat mij betreft, Olaf halen... vertel mij eens... KENT GIJ THORFINN SNELVOET??" Als door een zweepslag getroffen, duikt Arnar ineen en zijn gezicht wordt lijkbleek...

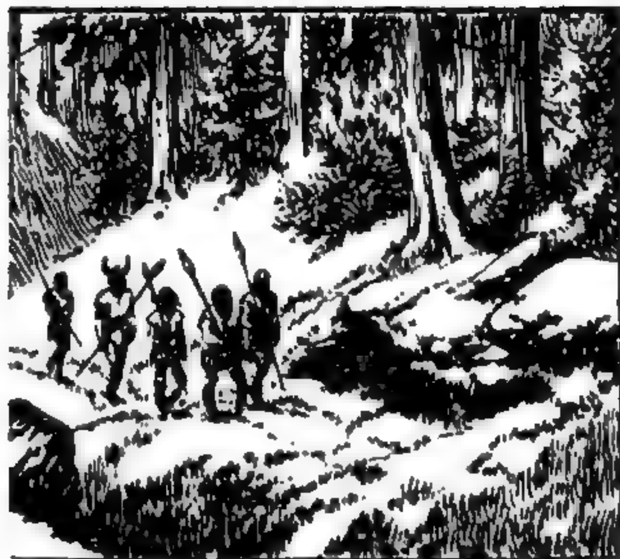

„Alla", denkt Erwin, die zich inwendig zeer verbaast over Arnar's plotselinge schrik — „dat was weliswaar een schot in het duister, maar midden in de roos blijkbaar." Hij geeft Ingrid en Helge een wenk en zij verlaten haastig het vertrek. „Je ziet dus vriend, dat je er beter aan doet, Olaf niet te roepen", mompelt de jonge Noorman, „wanneer je wilt dat ook ik mijn mond houd . . ." „Maar . . . hoe . . . hoe wist je 't . . .?", gromt Arnar hees „Ik geloof het niet; je kán niets weten..." „Och", zegt Erwin, ...„als je daar zo van overtuigd bent, laten we dan maar naar Olaf gaan... dan zal ik daar zeggen, wat ik te zeggen heb..." Hoewel hij uiterlijk volkomen kalm en onverschillig is, staat hij op hete kolen, het is duidelijk dat Arnar er achter wil komen wat hij weet, en dit gesprek hoeft niet lang te duren, of de sluwe kerel zal ontdekken, dat Erwin helemaal niets weet... „Nu, vooruit vriend, mijn geduld is op", snauwt de prins, „'t is mij om het even . . . Zal ik soms Olaf even roepen?" „Nee, wacht...", stoot Arnar uit... „'t is goed... ik zwijg... maar . . . waarom hebt ge de hele tijd Uw mond gehouden . . . als ge dit weet . . .?" Erwin maakt een achteloos gebaar, en slentert naar de deur, terwijl hij intussen razend snel nadenkt... „ten eerste... zijn het mijn zaken niet", zegt hij dan langzaam... „ten tweede, om Ingrid te sparen... gegroet . . . èh . . . stamhoofd." Dan trekt hij met een spottend lachje de deur achter zich dicht. Zonder zich te verroeren blijft Arnar alleen in het vertrek; hij staart in een mengeling van vrees en twijfel naar de dichte deur. „Helemaal geloven doe ik het niet, mooie prins", gromt hij dan, met een woeste flikkering in zijn ogen... „maar deze toestand is me toch iets te gevaarlijk... ik zal je gauw en goed het zwijgen opleggen..."

DIE MORGEN . . .

De volgende morgen trekken Olaf, Eric, Svein, Erwin en Arnar er vroeg op uit om zich bij Olaf's mannen te voegen, die reeds eerder met de honden vertrokken waren om de beren op te sporen. De reusachtige berenjager is in een uitstekend humeur, en ook Eric en Svein lokt het vooruitzicht van de jacht wel aan. Alleen Erwin is wat stil en teruggetrokken Het gebeurde met Arnar laat hem niet meer los. Als hij slechts wist wie Thorfinn Snelvoet was, de man voor wie Arnar zonder twijfel een dodelijke vrees koestert... Hij heeft nog geen gelegenheid gehad zijn vader in vertrouwen te nemen, en eigenlijk wacht hij daar liever mee. 't Komt hem zelf allemaal zo onwaarschijnlijk en onbegrijpelijk voor, dat hij er eerst zelf nog eens duchtig over nadenken wil. Maar dat hij Arnar tot een doodsvijand gemaakt heeft, daar is hij van overtuigd; de manier, waarop deze naar hem kijkt, laat daaraan trouwens weinig twijfel bestaan; en Erwin neemt zich voor terdege op zijn hoede te zijn. Steeds verder leidt Olaf het troepje de heuvels in. Langs bijna onbegaanbare paden dringen zij door het woeste, ontoegankelijke woud, waar slechts een enkel moedig jager zich durft wagen; waar zelfs overdag een groenige schemering heerst, waar in de ondoordringbare duisternis tussen de stammen de lynx zich schuilhoudt, waar de grote bruine beer zijn domein heeft... De doffe toon van een jachthoorn wijst hun de weg en even later duikt een troepje mannen op: Olaf's verspieders met de honden... „We hebben vele sporen gevonden", meldt de aanvoerder bedrukt, „van zeker drie beren... één heeft Bolli gedood, Harald is zwaar gewond..." „Ik heb je gezegd uit hun buurt te blijven!" snauwt Olaf. „We konden er niets aan doen, Heer", stamelt de aanvoerder, „de beer stond ineens voor ons... 't is een kwaje knaap en nu dubbel gevaarlijk, want ook hij is gewond..." „Nou, vooruit dan!" gromt Olaf, „wijs ons de sporen, 't gaat er op los".

De mannen zien hun wapens nog eens na en in stilte volgen zij hun gidsen langs een snel hertenspoor. „Hier viel het monster op ons aan, heer", fluistert de aanvoerder, na verloop van enige tijd stilstaand. „Ik geloof dat het dezelfde knaap is, die vorig jaar een paar van onze schapen doodde . . Ik zeg U', het is een kwaaie rakker!" „Dan wordt het tijd dat hij zijn loon krijgt", gromt Olaf. „Kijk! hierheen is hij gegaan . . ." De mannen klemmen hun speren stevig vast; allen zijn min of meer gespannen en ook Erwin is voor het ogenblik alle andere gedachten vergeten . . . „Moeten we nu met z'n allen die ene beer te lijf?" gromt Svein als ze achter elkaar langs het spoor voortlopen.......dat valt me van je tegen vriend Olaf!" „Wat wou je doen, onnozele Sakser", snauwt deze, „de beren zijn pas te voorschijn gekomen, ze rammelen van de honger en zijn dus gevaarlijker dan anders, bovendien is dit heerschap nog gewond ook!" „Je krijgt de kans nog wel Sveintje, om er een alleen te jagen, maar niet deze!" valt Eric glimlachend bij. Voor hen maakt de gids een waarschuwend gebaar en als één man houden ze de pas in, de honden grommen zacht. „Nou geen gewauwel meer, Sakser", fluistert Olaf, „dit is geen kinderspel" Ongemerkt heeft de berenjager de leiding genomen en Eric laat hem rustig begaan. „De wind is goed", fluistert de Noorman......als zij dicht bijeen voortsluipen......Olaf knikt zwijgend en wijst vooruit......Daar, op nauwelijks honderd pas afstand doemt de vorm van een kolossale bruine beer tussen de stammen op......

Geluidloos richt Olaf zich op; de speer losjes in de hand. Maar voor hij de arm kan opheffen, komt er beweging in de donkere schaduw vóór hem en met een zacht knappen van takken verdwijnt de beer in het kreupelhout. „Bij Thor!" snuift Svein, „wat een laf mormel! Nou kunnen we weer overnieuw beginnen, zogezegd!" Grommend laat Olaf de honden los, de dieren schieten snel blaffend vooruit, en zijn in minder dan geen tijd uit het oog verloren. Zo snel mogelijk volgen de mannen. Vóór hen horen ze de honden heftig te keer gaan...... „Hij kan niet ver zijn", merkt Eric op, „en zijn spoor is duidelijk genoeg, zie, hier zijn ze de struiken ingegaan......" „Nou, vlug dan!" zegt Svein strijdlustig, „we hebben hem zo!" De lange Sakser staat op het punt om in het struikgewas door te dringen, maar zowel Eric als Olaf houden hem tegen. „Dat is de manier niet, ventje!" grijnst Olaf, „kijk uit waar je loopt of je trapt voor je het weet recht in de muil van broer beer en dat zou jammer wezen! De beer weet dat hij veilig is in het struikgewas. Geen jager met hersenen gaat hem daar achterna. Maar de honden blijven op hem jagen, vat je? Ze weten precies wat Olaf wil, haha! Tegen hen kan de beer niets beginnen, ze zorgen wel uit z'n buurt te blijven. Maar rust geven ze hem niet en op een gegeven ogenblik wordt het hem te dol en breekt hij uit. Dán is het onze beurt." „Dus moeten we hem omsingelen", knikt Eric instemmend. „Juist", gromt Olaf, „mannen we gaan uit elkaar in groepjes van twee. Denk er om, hou je speer zo lang mogelijk bij je — en waarschuw wanneer je de beer ziet opdagen." Met een korte groet gaan ze uiteen en er is een flikkering van triomf in Arnar's ogen als hij onopvallend Erwin nakijkt.

Langzaam sterven de voetstappen der anderen weg en is Erwin alleen met zijn metgezel, een oude pezige krijger. Van veraf dringt het helse, opgewonden geblaf der honden tot hen door en de krijger steekt het voor Erwin niet onder stoelen of banken, dat de beer wat hem betreft maar liever een heel andere kant moest opgaan......„Jij bent me ook een held", grinnikt Erwin. „Ik heb Bolli zien vallen onder de klauw van de beer", geeft de krijger nors ten antwoord, „en het zit in mijn gevoel, dat er vandaag nog meer ongelukken gebeuren . . ." Erwin doet er het zwijgen toe; zo'n makker is hij liever kwijt dan rijk en ongemerkt begint hij de ander een beetje te ontlopen... En enkele honderden meters van hen vandaan richt op hetzelfde ogenblik Arnar zijn kille ogen op zijn metgezel . . . „We lopen elkaar hier in de weg, vriend", zegt hij zacht. „Bovendien vertellen de geluiden mij, dat de beer langzaam deze kant uitkomt. Ik geloof dat die lange Sakser en zijn makker een heel eind van ons vandaan zitten...... de beer zou gemakkelijk tussen hen en ons door kunnen glippen...... 't lijkt mij beter dat jij dáár de wacht betrekt, ik blijf hier." De krijger knikt instemmend.. . en met een spottende grijns kijkt Arnar hem na...... Dan glipt hij geluidloos weg in de richting waar Erwin zich bevindt.

Roerloos staat Erwin tegen een boom geleund en luistert naar het onophoudelijke geblaf en gegrauw der honden, ergens voor hem in de ondoordringbare wirwar van takken. De oude metgezel duikt naast hem op en fluistert: „De beer komt hierheen, ik wist 't wel . . . dat dat mormel terug zou komen, nou krijgen wij hem straks op ons dak......" Erwin knikt......„zodra we hem zien slaan we alarm", zegt hij met schitterende ogen, „maar ik laat me deze buit door niemand afnemen......Ik zal er het eerste bij zijn." De oude krijger zucht gelaten...... Het kraken van een takje doet Erwin opveren......de speer ligt vast in zijn hand als hij in het donker tuurt......vreemd, het geluid leek achter hem vandaan te komen . . . terwijl de beer zich voor hen bevindt. „Er zijn nog meer van die lieverdjes in de buurt......" fluistert de krijger, „het zou wel eens kunnen zijn, dat dat er een was." Maar het blijft verder stil en zij richten al hun aandacht weer op de geluiden voor hen. De honden zitten nu tamelijk dichtbij; de oude krijger schijnt gelijk te krijgen, klaarblijkelijk probeert de beer aan hun zijde uit te breken en zijn metgezel een wenk gevend haast Erwin zich in de richting van het geluid......en dan snijdt opeens een luide bloedstollende kreet door het woud......

Zonder zich om de oude krijger te bekommeren, die hem zo gauw niet bijbenen kan, breekt Erwin onstuimig door de struiken. Die kreet moet van Arnar geweest zijn, die wil mij natuurlijk de beer voor mijn neus wegkapen, maar dat zal hem niet lukken, denkt hij nijdig. De honden zijn nu vlakbij en twee maken een lawaai als een oordeel. Ook het grommen van de beer is nu duidelijk te horen. Eensklaps is er een heftige beweging in de struiken links van hem. Al zijn spieren spannen zich terwijl de zware speer snel in de richting van het naderend gevaar zwenkt. Maar het zijn slechts twee der honden, die grauwend langs hem heen schieten en grinnikend kijkt hij hen na Dan is er een licht geluid achter hem. Hij wendt zich razend snel om en de lach besterft hem op zijn gezicht. Op nauwelijks tien passen afstand duikt de beer uit het kreupelhout op, in de kleine rode oogjes vonkt moordlust. Tijd om deze naderstormende kolos nog te ontwijken is er niet. Zo goed mogelijk stelt de jonge Noor zich op en de zware speer heffende schalt zijn alarmkreet luide door het woud......Van dichtbij komt antwoord......twee, drie keer. „Niet gooien, denk om de prins", hoort hij een stem roepen. Dan, terwijl hij met alle kracht toestoot schiet er ineens een vlammende pijn door zijn schouders. Alles draait om hem heen Vertwijfeld poogt hij de gapende muil van de beer te ontwijken In een flits meent hij even het satanische masker van Arnar te zien, dan zakt hij weg in een peilloze duisternis.

Als Erwin bijkomt is het eerste wat hij ziet, het gezicht van zijn vader, bleek en strak. „'t Valt niet mee", hoort hij Olaf's gromstem. Kreunend poogt hij zich op te richten. „Waar is Arnar?" brengt hij moeizaam uit. „Oh, geen zorg om Arnar", geeft Olaf met een vaderlijke grijns ten antwoord, „hij is de dans ontsprongen als je dat bedoelt Haldor ook. Alleen Toke is er niet best aan toe. Zij hebben je leven gered met hun drieën . . " „Maar Arnar", mompelt Erwin hees. Bleek kijkt hij de kring langs; dan brengt hij het hoofd in de handen en zwijgt . . . Bevreemd rijst Eric op en zijn ogen vestigen zich strak op Arnar die wat achteraf gebleven is — „'t is goed afgelopen gelukkig", zegt de Noorman. „Een vleeswonde, meer niet, maar het had zijn dood kunnen zijn." „Ik weet het", fluistert Arnar, zonder zijn ogen neer te slaan, „ik heb mijn best gedaan, het spijt me meer dan ik zeggen kan, heer Koning. Ik zou aan kunnen voeren dat mij deze wijze van jagen vreemd is. Wij van Jamtland jagen de beer met pijl en boog of met werpspies, maar ach, wat geeft het. Zoals gezegd had ik de speer niet moeten gooien . . ." „Je hebt je in ieder geval daarna dapper gedragen", knikt Eric, evenals jij, Haldor, en de ongelukkige Toke. Zonder hun tussenkomst was mijn zoon zeker omgekomen." „Toke roept om je, Noorman", onderbreekt Svein hen, terwijl hij Eric meetrekt. Zwijgend knielt Eric bij de oude krijger. Toke kijkt de Noorman met een koortsachtige blik aan, strekt de arm naar hem uit en fluistert hijgend: „Ik wist dat er onheil gebeuren zou op deze jacht, eerst Bolli, toen Harald, nu ik. Wees voorzichtig heer. De dood sluipt onverzadigd rond. Geef hem nog niet een kans". Weer overvalt de Noorman een vreemd gevoel van onbehagen. Vergist hij zich of schuilt er een diepere betekenis achter deze woorden?

De woorden van de oude Toke hebben ook op de anderen indruk gemaakt en men besluit de jacht voorlopig uit te stellen. Snel worden enkele draagbaren in elkaar gezet van speren en riemen en terwijl enkele krijgers achterblijven om een graf te delven voor de gedode krijger, keert het troepje naar huis terug. Hoewel de wonde hem veel pijn bezorgt, heeft Erwin er de voorkeur aan gegeven de tocht te voet te maken, en dat niet zonder reden... Voor hem bestaat er geen twijfel over of Arnar heeft gepoogd hem uit de weg te ruimen. En beslist niet alleen uit vrees dat Erwin openbaar zal maken, dat hij geen stamhoofd is. Er moet veel meer achterzitten, iets, dat te maken heeft met Thorfinn Snelvoet... en dáárom wil Arnar hem voorgoed het zwijgen opleggen en aangezien Erwin beseft dat de kerel het bij deze mislukte poging vast niet laten zal, moet hij zo snel mogelijk zijn vader in vertrouwen nemen. Maar het wordt hem al gauw duidelijk dat hij daar tijdens de wandeling de kans niet voor zal krijgen. Niet alleen neemt Olaf Eric volkomen in beslag, ook Arnar geeft hem de gelegenheid er niet toe. Hij blijft dicht in Erwin's buurt en poogt af en toe zelfs een gesprek aan te knopen, waarbij zelfs Erwin's van vijandschap gloeiende blikken hem niet kunnen afschrikken .. Ondanks het feit dat Olaf hem bijna de oren afpraat met oude jachtverhalen, ontgaat de vreemde houding van de beide jonge mannen, Eric niet. Erwin's driftige, trotse natuur kennende is het te begrijpen, dat deze niet al te vriendelijk is tegen de man voor wie hij bij Ingrid het veld heeft moeten ruimen. Maar Arnar's houding is bedenkelijk. Instinctief voelt de Noorman dat Arnar zijn zoon haat... Een ijle kreet doet hem opkijken. Zij zijn inmiddels de vallei van Olaf's burcht genaderd en fronsend staart de Noorman naar de vrouwengestalte, die hun jammerend tegemoet snelt. „Bij Thor, Koning", stoot Olaf naast hem uit, „dat... dat is Helge, Ingrid's verzorgster... er moet iets met mijn dochter gebeurd zijn..."

Half voortgetrokken door de honden stormt Olaf de heuvel af, op de hielen gevolgd door de anderen. „Wat is er gebeurd?" schreeuwt hij hijgend. „Is er iets met Ingrid? Zeg op oude vrouw..." „Ach Heer", jammert het mensje wier houding het ergste doet vrezen, „...mijn lief meisje is weg...verdwenen... Vanmorgen stond zij ineens naast mijn bed en gaf mij een kus...dat vond ik al zo vreemd, maar ik dacht er niet bij na verder... hoe slecht en dom van mij ..." „Dat is het zeker", schreeuwt Olaf, terwijl hij haar ruw bij de schouder grijpt. „Nou, kom-aan, maak haar niet nog meer overstuur dan ze al is", zegt Eric kort, terwijl hij de berenjager achteruit trekt. Het mensje kalmeert wat, als Eric haar bemoedigend over de haren strijkt. „Ze ... ze heeft al haar sieraden meegenomen, en wapens ook", stamelt Helge met trillende lippen, „en haar bed was onbeslapen... en de berenhuiden ontbreken...en ze is te paard want haar p-p-paard is er ook niet..." Met een grommende verwensing duwt Olaf haar ruw opzij. De onrust op zijn gezicht heeft plaats gemaakt voor bleke woede. „Ga je mee, Koning?" bijt hij de Noorman toe en zonder op antwoord te wachten stormt hij naar de burcht. Weinige tellen later stuiven Eric, Erwin, Svein en Arnar in een stofwolk achter de grimmige berenjager aan de poort uit. De Noorman voelt er weliswaar weinig voor zich in Olaf's huiselijke aangelegenheden te mengen maar het lijkt hem toch beter om bij de hand te zijn, als vader en dochter elkaar ontmoeten, want Olaf's gezicht belooft niet veel goeds. „Ongehoord", gromt de berenjager naast hem, „die eigenzinnigheid moet nu maar eens uit zijn... Ze zoekt natuurlijk weer haar troost bij die oude, gekke Hrap... die kerel heeft me altijd dwars gezeten. Maar nu zal hij zijn vet krijgen..."

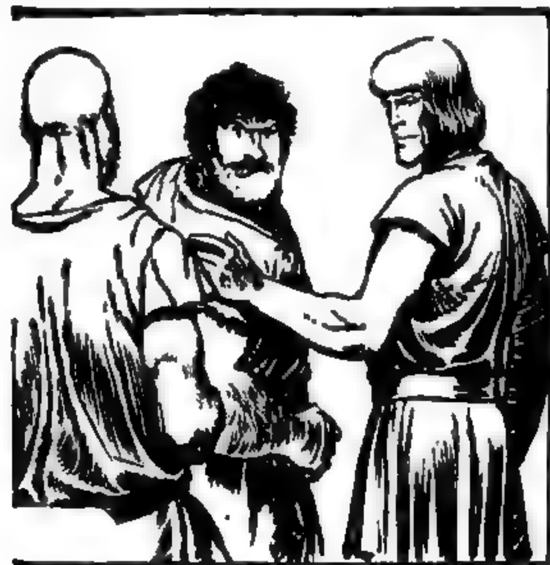
Met een halsbrekende vaart jaagt de grimmige berenjager zijn paard de heuvels in, waarbij dreigementen en verwensingen aan het adres van Hrap in een niet te stuiten stroom over zijn lippen rollen, zodat Eric zich nieuwsgierig begint af te vragen wat deze Hrap wel voor een apart wezen moet zijn. De paarden beginnen al vermoeid te raken, als ze een kleine, armelijke hut in het oog krijgen, waarin een schrale figuur bij hun nadering gehaast een toevlucht zoekt. „Dat is-ie", buldert Olaf, zijn paard aandrijvend. Naderbijkomend blijkt Hrap echter bij de ingang van zijn wrakke omheining te zitten met in de ene hand een bijl en in de andere een zwaar eind hout, waar hij met toewijding een scherpe punt aan kapt. Dit handwerk schijnt zijn hele aandacht in beslag te nemen, want pas als Olaf zich met een nijdig gebrul van zijn paard laat glijden, kijkt hij langzaam op. „Achterbakse schurk", begroet de berenjager hem, „ik kom mijn dochter halen en jou een aframmeling verkopen, want het moet nou maar eens uit zijn met je gekonkel en je bemoeierij. En als je Ingrid niet ogenblikkelijk te voorschijn haalt, zal ik het zelf doen en dan breek ik meteen dit wrakke kippenhok af. En dan zal ik jou met de brokstukken om je oren geven." „Als dat Olaf niet is," mompelt Hrap onbewogen. Hij staart de driftige berenjager lang en peinzend aan. „Had je het daar over Ingrid, Olaf? Tja, die was hier vanmorgen heel vroeg al. Ik zeg tegen haar, meidje, wat ben je vroeg." „Ozo, dus ze is hier", buldert Olaf rood van drift. „Dat zal je berouwen; Wacht, ik zal haar wel even halen . . ." Met een zware zucht staat Hrap op. Hij drijft de stok met kracht in de grond. „Zo", mompelt hij, „aan het eind van die stok zul jij zitten Olaf, voordat je een stap op mijn erf doet. Je komt er niet in. Da's dat. Met twee handen omklemt oude Hrap de bijl en kijkt bedachtzaam het troepje ruiters langs. „En nou zijn jullie met z'n allen binnen drie tellen verdwenen of mijn lieve kleine ijzertje zal jullie nekken kietelen . . . en da's dat."

Svein Langtand bromt strijdlustig en drijft zijn paard naar voren. Erwin mompelt een verwensing. Olaf, die, ongewapend als hij is, begrijpt dat hij geen schijn van kans heeft tegen de onwrikbare Hrap en zijn bijl, zoekt bijna barstend van drift een handzaam stuk hout. De Noorman begrijpt, dat het hoog tijd wordt om in te grijpen voor er brokken komen. Snel glijdt hij van zijn paard en treedt op Hrap toe. „Komaan vriend, waarom zoudt ge het ons moeilijk maken. Als Olaf niet wenst dat zijn dochter hier is, kun je je daar bezwaarlijk tegen verzetten." „Praat niet tegen die kerel, Koning", gromt Olaf, „sla er op, dat is het enige . . ." Twee slimme, heldere oogjes namen Eric even onderzoekend op en met een ongelovige grijns krabt Hrap zijn grauwe baard. „Ik wil het niemand moeilijk maken", mompelt hij, „ik doe nog geen vlieg kwaad en als Olaf zijn dochter thuis wil hebben bemoei ik me daar niet mee. Maar als er vijf kwaaie kerels mijn huisje kapot willen maken zal ik mijn ijzertje een woordje mee laten praten. Da's dat." „Haal Ingrid dan", snauwt Olaf, „dan gaan we weg." „Ze is hier niet, hoe kan ik haar halen?" gniffelt Hrap. „Ze heeft alleen een boodschap achtergelaten voor jou, Olaf, hehe, en ik kan niet helpen, dat ik 't een flinke meid vind ook. Ze komt niet eerder thuis voordat Arnar het hof verlaten heeft, dat zei ze. De hemel mag weten wie Arnar is, maar dat zei ze, en daar kun je het wel mee doen geloof ik, Olaf . . ." „Ik zal je wat geven waar jij het mee kunt doen, zotskap", brult Olaf de berenjager zijn harige vuisten ballend. Maar Eric komt snel tussenbeide. „Weet je waar ze naar toe is?" wendt hij zich tot de oude. „Jawel", gnift Hrap, met kennelijk welbehagen Olaf gadeslaande die staat te koken van woede. „Zeker weet ik dat en ik zou het graag vertellen . . . maar ik heb Ingridje beloofd dat ik zwijgen zou als het graf en dat zal ik ook, al draaien jullie me binnenstebuiten. Da's dat."

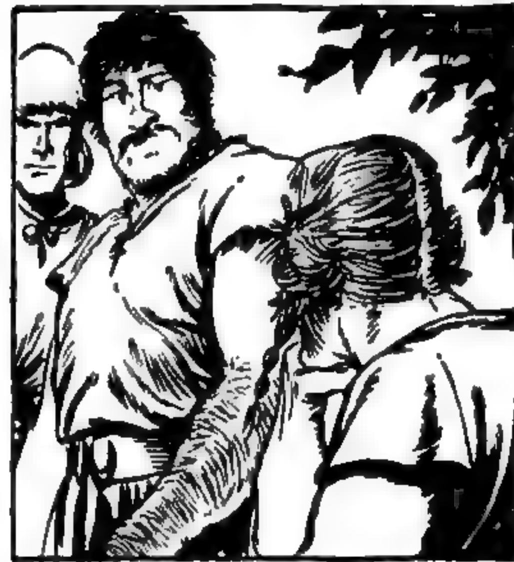

Het heeft er alle schijn van dat Olaf de oude Hrap zal aanvliegen, maar de aanblik van de bijl, die de zonderling waarschuwend omhoog houdt, weerhoudt hem er van En terwijl Eric de Berenjager meetroont volstaat deze er mee. Hrap de huid vol te schelden, hetgeen deze niet onbeantwoord laat En zo, scheldend, vloekend en dreigend gaan ze uit elkaar. „We zullen haar wel vinden", gromt Olaf, wanneer zijn woede weer een beetje bekoeld is en ze in langzame draf de weg terugkeren. „Het zou beter zijn als ge ons er buiten liet" merkt Eric peinzend op, „het is een beetje een pijnlijke geschiedenis. Bovendien meen ik te begrijpen, dat Ingrid het niet helemaal eens is met dit voorgenomen huwelijk . . ." De berenjager kijkt hem beteuterd aan. „Wilt ge me nu in de steek laten, Koning? MIJ, die U geen moment in de steek gelaten heeft? Dat zou me tegenvallen, Koning . . ." Eric haalt zuchtend de schouders op, en wisselt een snelle blik met Erwin. Het schijnt niet tot de Berenjager door te dringen wat hij bedoelt en hij besluit het er maar bij te laten. „Kijk, hier is haar spoor", roept Olaf eensklaps opgelucht uit In zijn hart heeft Eric met de geweldenaar te doen, want het is duidelijk, dat hij dodelijk ongerust is. Gezamenlijk kunnen ze zonder veel moeite Ingrid's spoor volgen en in galop gaat het naar het Noorden. Het begint al duister te worden en Eric vraagt zich af wat het meisje alleen denkt te beginnen in de woeste verlatenheid. Dan slaakt Olaf een verheugde kreet en wijst vooruit „Haar paard, daar staat haar paard, mannen. Ze moet hier vlakbij zijn . . ."

Met een verheugde kreet stijgt Olaf van zijn paard en rent op Ingrid's paard toe. Terwijl Eric hem langzaam volgt, nemen zijn ogen goed de omgeving in zich op, maar aanwijzingen zijn er niet te vinden. „Het paard stond los en dat bevalt mij niet", gromt Olaf. Eric knikt. „Dat kan er inderdaad op duiden dat ze meende wat ze zei, en niet van plan is terug te keren. Het paard kan nu op eigen houtje de weg naar huis wel vinden en bovendien weten we nu helemaal niet of het inderdaad wel hier was, dat zij afgestegen is. Het paard is hier al vanaf vanmorgen en kan een flink eind afgedwaald zijn." „Stom, dat ik in de haast mijn honden niet meegenomen heb", gromt Olaf verdrietig, „maar ik meende haast zeker te weten, dat zij bij Hrap zou zijn..." „Is er nog een andere plaats waar zij naar toe gegaan zou kunnen zijn?", mengt Erwin zich in het gesprek. Olaf haalt stug de schouders op. „Niet dat ik weet. Het is hier een woest gebied. Buiten gekke Hrap weet ik hier niemand..." „En hoe heeft ze alle dingen die ze meegenomen heeft versleept zonder een spoor na te laten", zegt Erwin peinzend. „Hrap", snauwt Olaf rood wordend, „Hrap heeft haar natuurlijk geholpen, de oude gek. Ik draai hem de nek om..." Op dat moment klinkt er een verheugde kreet van Svein, die intussen wat in de naaste omgeving rondgekeken heeft, „Hier is een sleepspoor", gromt hij tevreden, „het gaat recht het bos in. Olaf fleurt weer helemaal op en de mannen staan op het punt de lange Sakser te volgen als Arnar toonloos zegt: „Ik.. ik zal niet meegaan . het is beter dat ik op de paarden pas.. ik hoop dat ge dit begrijpen zult, Olaf..." Olaf begrijpt er niets van en steekt dat niet onder stoelen of banken ook. Maar Eric stelt met een zekere verwondering vast, dat Arnar over meer karakter blijkt te beschikken dan hij vermoedde. Arnar buigt het hoofd en zwijgend neemt Eric Olaf bij de arm. Helaas, in de schemering van de bomen ziet geen van hen de wrede grijns, waarmee Arnar hen nakijkt...

Hoewel het al schemert tussen de stammen slagen zij er in het sleepspoor nog geruime tijd te volgen. Intussen schallen keer op keer hun stemmen door het woud: . . . INGRID . . . INGRID . . . maar hoe hard zij ook roepen, slechts de echo geeft antwoord. Zij kunnen het sleepspoor nog ternauwernood zien. Hier en daar een afgeknapt twijgje, een gebroken tak is het, waar zij zich in het halfduister op verlaten. Dan wordt het lichter voor hen en staan zij aan een smalle beek. „Wat nu", gromt Olaf, diep ongelukkig. „Waarheen is ze nu gegaan?" Ze waden door de beek maar wat ze al vreesden vinden ze bewaarheid. Op de andere oever ontbreekt elk spoor. Het meisje is dus een eindweegs door de beek gegaan om haar spoor uit te wissen. „Dat zal Hrap haar wel verteld hebben", snuift de Berenjager woest. „Zoiets zou mijn meisje nooit bedenken . . ." Ze besluiten uiteen te gaan, om toch te proberen haar te vinden voor het helemaal duister is. „Wat moet toch zo'n schepseltje hier in deze wildernis alleen beginnen," zucht Olaf hoofdschuddend Een eind verderop is het levensgevaarlijk terrein. Daar is lang geleden een rotsinstorting geweest. De rotsen zijn grotendeels overgroeid met mos en struikgewas. Iemand die daar de weg niet weet zakt onherroepelijk tussen de overgroeide rotsblokken en verongelukt . . . Het huilen staat de berenjager nader dan het lachen. Zo goed mogelijk pogen de anderen hem op te monteren en afsprekende dat zij elkaar op dezelfde plek weer zullen treffen, gaan zij uiteen. Erwin en Svein naar links en rechts op de ene oever, Olaf en Eric op de andere. Niets ontgaat de scherpe ogen van de Noorman, als hij langzaam, telkenmale Ingrid's naam roepende, langs de oever loopt. Maar een spoor vindt hij niet. Onwillekeurig luistert hij naar het roepen der anderen ver van hem vandaan . . . en dan fronst hij ineens de wenkbrauwen . . . de stem van zijn zoon, die vèr boven de anderen uitklonk, heeft hij al geruime tijd niet meer gehoord . . .

Aangezien er aan deze zijde van de beek geen enkel spoor te vinden is en het bovendien te donker geworden is besluit Eric terug te keren naar zijn punt van uitgang. Weliswaar gaat het hem aan het hart te bedenken, dat Ingrid zich geheel alleen ergens in dit duistere woud ophoudt, maar er is toch niets aan te verhelpen. Bijna gelijktijdig duiken ook Olaf en Svein weer op. „Niks gevonden aan deze zijde van de beek", snauwt Olaf, „het is een beroerde geschiedenis." Eric knikt en staat op het punt te vragen waar Erwin blijft, als hij een beweging tussen het geboomte ziet, een eindweegs van hem vandaan. „Erwin" roep hij de gestalte toe, maar deze verdwijnt zonder om te kijken uit het gezicht. Bevreemd vraagt de Noorman zich af of het wel zijn zoon geweest is en op zijn aandringen blijven de mannen nog enige tijd wachten ... „Nou, kom mee, Koning" gromt Olaf tenslotte, „wie zou het anders geweest moeten zijn dan je zoon", en haastig aanvaarden zij dan de terugweg. Arnar staat hen bij de paarden op te wachten en knikt zwijgend ten groet, maar Erwin is niet bij hem ... „Hebt ge mijn zoon niet gezien?" vraagt Eric de jongeman, terwijl een plotselinge argwaan bezit van hem neemt. „Hij .. hij is weggegaan", mompelt Arnar. Bliksemsnel telt Eric de paarden, Erwin's paard ontbreekt ... hij neemt het stamhoofd eens nauwlettend op. De man kan zijn gejaagde ademhaling nauwelijks verbergen ... zijn kleding zit verfomfaaid en vertoont een scheur ... Snel treedt Eric tot vlak voor Arnar, die verschrikt achteruit wijkt. „Vertel geen smoesjes", bijt Eric de ander toe, „je beweert dat Erwin weggegaan is, te paard ... Maar ik heb geen hoefslag gehoord. Zeg op vriend ... wat is hier voorgevallen? WAAR IS ERWIN?"

Arnar likt een paar keer zijn lippen en kijkt de Noorman schuw aan. „Nou goed, ik zal het zeggen", stamelt hij dan, „we vochten samen... Ik ...ik wilde niet dat Erwin wegging te paard... want ik dacht... dat hij... naar Hrap terug zou gaan." „Dat kan ik begrijpen", gromt Olaf, „Prins Erwin had het ook niet moeten doen, Koning, nu dat Ingrid weg is." „Ja", valt Arnar haastig in, „ik was ook bang dat er meer achter zat. Ik vertrouwde het toch al niet want..." „Want?" zegt de Noorman ijzig, maar de blik in zijn ogen ziende schudt Arnar het hoofd en zwijgt. Eric denkt snel na. Hij kan wel zo ongeveer aanvoelen wat Arnar — en wellicht ook Olaf — denkt. En helemaal zonder redenen is dat zeker niet. Hij kent de impulsieve natuur van zijn zoon zelf te goed. Best mogelijk, dat Erwin op eigen houtje op onderzoek gegaan is. „Welnu", zegt hij, „het heeft geen zin om hier nog langer in donker rond te hangen. Ingrid komt niet, daarop hoeven we niet te hopen. En eerlijk gezegd Olaf, ik ben niet zo benauwd om haar. Zij zal wel ergens een goed onderkomen hebben; vermoedelijk heeft Hrap daar voor gezorgd. Het lijkt me echter niet verstandig als Olaf nu naar Hrap terugging. Hij zou er niets anders bereiken dan een vechtpartij. Laten Svein en ik dit eens opknappen." „Het zij zo" bromt Olaf stroef, „het zou me niets verwonderen als je daar niet alleen je zoon, maar ook mijn dochter aantreft. En als dat zo is staan er rare dingen te gebeuren."

Met een gezicht als een donderwolk neemt Olaf afscheid en terwijl hij en Arnar naar de burcht gaan, haasten Eric en Svein zich door de invallende duisternis naar Hrap's hut. „Nou, dat had ik moeten weten," snuift de Sakser, „inplaats van een beer, jagen we de hele tijd een koppig juffie achterna. Ik lijk meer op een kindermeid, bah." Zonder op Svein's gemopper in te gaan drijft Eric zijn paard tot nog groter snelheid aan en na verloop van tijd zien zij Hrap's huisje in het bleke schijnsel van de maan voor zich liggen. Een hond begint bij hun nadering verwoed te blaffen en bijna gelijktijdig dooft het lichtschijnsel dat door een venster naar buiten straalde. „Erwin's paard staat er niet," fluistert Eric als zij hun paarden aan de omheining vastbinden. Eric klopt. „Wie daar?" klinkt de stem van de zonderling terwijl de hond binnen zacht gromt. „Moede reizigers die een onderkomen zoeken voor de nacht" antwoordt Eric. Het lijkt hem niet verstandig om nu te zeggen wie ze zijn, want dan is de kans groot dat Hrap ze helemaal niet eens te woord wil staan. „Ik heb geen plaats" gromt Hrap. Eric kan hem daar binnen steels horen rondscharrelen. „Geen plaats en geen eten", vult de kluizenaar ten overvloede aan. „Ach goede man, hoe kunt ge het over Uw hart verkrijgen ons buiten te laten staan?" verzucht de Noorman met een knipoog naar Svein. „Hm, ik zal er nog eens over denken", klinkt de stem weer. Dat denken schijnt een inspannende bezigheid te zijn, want geruime tijd blijft het muisstil. Eric staat op het punt weer te kloppen, als eensklaps achter hen een stem klinkt! „Hier staat Hrap! Wie stoort mij?!" Bliksemsnel wenden zij zich om. Daar op de hoek van zijn hut staat de oude zonderling; in de ene hand zijn bijl, aan de andere een kolossale hond, die hen roerloos met stijven poten aanloert...

„Oh, ik ken jullie", mompelt Hrap, als hij zijn bezoekers even goed opgenomen heeft. Hij maakt een veelzeggend gebaar met zijn bijl. „Verdwijn!" „Komaan, Hrap, waarom zo vijandig?", glimlacht Eric, terwijl hij bedaard op de zonderling toestapt. „Je hebt van ons niets te vrezen. We hadden gehoopt hier de nacht door te kunnen brengen ..." „Verdwijn", herhaalt Hrap onbewogen. De Noorman haalt de schouders op. „Zoals je wilt Hrap. Niemand kan je dwingen mensen binnen te laten... Maar misschien kun je ons dan met wat anders helpen..." Oude Hrap loert bedachtzaam van de een naar de ander en perst zijn lippen op elkaar. „Mijn zoon, de prins van Noorwegen, is verdwenen", vervolgt Eric. „Wij vermoedden dat hij hierheen gegaan was, maar ik zie zijn paard niet. We zullen ons dus wel vergissen?!" Hrap zwijgt even, waarschijnlijk om te bedenken of hij er kwaad mee kan op deze vraag te antwoorden. Dan schudt hij stroef het hoofd. „Ik heb niemand gezien, die zich prins noemt. Helemaal niemand. En ik geloof geen woord van wat je zegt, vreemdeling. Allemaal smoesjes, om iets over Ingrid aan de weet te komen." Hij zwijgt opeens en kijkt Eric onderzoekend aan. „Maak je je ongerust, vreemdeling? Hm... ik heb je zoon hier niet gezien, dat kunt ge van me geloven... maar ik zal naar hem uitkijken . . hm..." De oude kluizenaar kijkt slaperiger dan ooit. „M'n hond is een kwaaie", mompelt hij, „'t gaat mij aan m'n hart om hem los te laten, maar dat zal ik toch beslist doen, als jullie nu niet binnen vijf tellen verdwenen zijn."

Svein begint strijdlustig te grommen, maar aangezien er toch niets met Hrap te beginnen valt, keert Eric zwijgend om en weinige ogenblikken later zitten zij weer in het zadel. „Groeten aan Olaf", klinkt de stem van oude Hrap hen na. „Wat een botterik", grauwt Svein woest. „Dat zal ik hem betaald zetten, de gek ..." Terwijl de zonderling hen strijdvaardig nakijkt, tot zij uit het gezicht verdwenen zijn, wenden Eric en Svein onverrichterzake de teugel naar Olaf's burcht. De onverklaarbare verdwijning van Erwin begint Eric zorgen te baren. Dat Hrap hun op dit punt niet voorgelogen heeft, staat vast. Erwin is niet bij Hrap's huisje geweest ... Maar waar dan? Heeft hij Ingrid's schuilplaats ontdekt? Het lijkt niet waarschijnlijk, dat hij dat dan niet aan Eric verteld zou hebben ... „Ik geloof dat je je nodeloos ongerust maakt, Noorman", bromt Svein, als ze knie aan knie door de maannacht voortrijden. „Dat knaapje kan, zogezegd, beter op zichzelf passen, dat heeft hij bewezen. En wie weet, is hij al lang op Olaf's burcht ..." Maar als zij na een snelle rit Olaf's burcht bereiken, vinden zij Erwin's paard niet in de stal ... Zwijgend begeeft Eric zich met Svein naar binnen en nauwelijks heeft de Noorman de grote zaal betreden of zijn instinct waarschuwt hem, dat er iets broeit ... De massieve gestalte van de Berenjager schijnt de hele ruimte te vullen, als hij langzaam van zijn zetel bij de haard opstaat en breed voor de Noorman staan ... En in de stilte klinkt Olaf's stem onheilspellend! „Ge hebt Uw zoon niet gevonden, zie ik, Koning ... Hij is dus verdwenen ... Het wordt tijd dat ik weet, wat ik aan je heb ..."

„Ik ben een boel aan de weet gekomen, Koning", zegt Olaf scherp. „Het is zo duidelijk als wat, dat die zoon van je de hand in het spel heeft bij Ingrid's verdwijning." Eric's koele, grijze ogen rusten een ogenblik op Arnar, die zwijgend, met nauwverholen triomf, het toneel gadeslaat; maar voor hij wat in het midden kan brengen raast Olaf door: „Ze hebben dat mooi bekokstoofd, hoor! Samen met die gekke Hrap, de duivel hale hem. Hij voelde zich zo beledigd, gisteren bij het avondmaal, hè, Koning?! Dat was alleen maar een listig smoesje om ongestoord te kunnen spreken met mijn dochter." „Wat zijn dat voor aantijgingen?", bijt Eric de Berenjager toe, „let op je woorden!" „De waarheid", valt Arnar snijdend in, terwijl hij snel naderbij komt. „Ik heb ze betrapt, terwijl ze samen zaten te keuvelen! Oude Helge kan het getuigen . . . Toen hebben ze natuurlijk plannen gemaakt. Dat is zo duidelijk als wat." Slechts met moeite beheerst Eric zich als hij het stamhoofd toesnauwt: „Ge kunt U er buiten houden. Ik spreek met Olaf, niet met de eerste de beste onbehouwen zwerver. Pas op vriend . . . En wat jou betreft, Olaf", wendt de Noorman zich, bleek van woede, tot zijn gastheer, „dat je geen omgang wenst tussen Ingrid en Erwin, is je goed recht. Beledigd heb ik me daarom niet gevoeld. Slechts op je aandringen ben ik hierheen gekomen voor de jacht op de beer, hoewel ik het nu betreur. Omdat ik begrijp hoe je je voelen moet, heb ik geholpen Ingrid op te sporen. Dat zij het meisje dwingen wilt, te trouwen met een man waar ze niet van houdt, ook daar blijf ik buiten. Maar nu ga je te ver, Berenjager. Je kunt kiezen of delen: Of je neemt je woorden en gedachten terug, die je door deze valse raadgever ingegoten zijn, of . . . je zult aan den lijve ondervinden wat je aan mij hebt!"

De kille dreiging in Eric's ogen, niet minder dan diens woorden, doen Olaf onwillekeurig terugwijken. Hij staart de Noorman bedrempeld aan en gluurt als steun zoekend naar Arnar. Maar deze mist de moed om nog een kik te geven en zijn keel schrapend mompelt Olaf: „Zo ... zo moet je het niet opvatten, Koning ... Ik wil geen strijd met jou, maar als Arnar en Helge Erwin toch bij Ingrid gezien hebben is het begrijpelijk, dat ik tot zulke gedachten kom." De Noorman is zijn woede al weer vergeten, als hij Olaf's diep ongelukkige gezicht ziet. „Ik begrijp, wat er in je omgaat, Olaf", zegt hij, „ik maak me niet minder ongerust om Erwin. Laten we er verder niet over spreken. Het is nu evenzeer mijn zaak, als de jouwe. Morgen vroeg trekken we er op uit en dan zullen we alles wel tot een oplossing brengen ..." De verbeten trek van woede en teleurstelling op Arnar's gezicht ontgaat Eric niet, als hij zich met Svein terugtrekt ... Maar zo **vroeg kunnen Eric en Olaf niet de volgende morgen bij de hand zijn, of de** oude Hrap is hun voor ... Bij het aanbreken van de dageraad sluit de zonderling de deur van zijn hut achter zich en beurtelings tegen zijn hond en in zichzelf mompelend, haast hij zich noordwaarts ... Aan de bijl, die hij losjes over de schouder draagt, bungelt een grote zak proviand ... „Zo vroeg als ik is niemand, hehehe, nietwaar, oude makker", grijnst hij tegen zijn hond ..., „jij bent zeker ook wel benieuwd, hoe Ingridje het maakt. Ja, natuurlijk, dat dacht ik wel. Denk je ook niet, dat Olaf eieren voor zijn geld kiezen zal? Jazeker, doet hij dat. Let maar op. Wie wil er nou trouwen met een kerel, die je niet mag. Zo is het toch?! Hehe, je bent het gelukkig met me eens, merk ik ...", sloft Hrap voort, tot het beest eensklaps onheilspellend begint te grommen ... Dan, terwijl Hrap argwanend stil staat, schiet het reusachtige dier vooruit **en is in minder dan geen tijd in de morgennevels verdwenen ...**

„Hola", mompelt de oude kluizenaar, terwijl hij op een sukkeldraf zijn hond begint te volgen. „Is er wat aan het handje? Ja, er is natuurlijk wat aan het handje..." Het diepe, bassende geluid van zijn hond klinkt tweemaal op, dan is het stil... „Hij roept de baas", knikt Hrap tegen een voorbijvliegende vogel. „Dan zal-ie wat gevonden hebben, denk ik. Ja beslist..." De zonderling staat met een ruk stil, als hij tussen de bomen door een paard ontdekt dat onrustig snuivend de hond in het oog houdt... Hrap roept het dier bij zich en treedt behoedzaam op de gestalte toe, die roerloos naast het paard ligt. „Hé, wie is dat? Dat kon wel eens die prins wezen, waar die twee kerels het gisteren over hadden... Hij heeft fijne, gekleurde kleren aan, dus een rijk iemand is het, da's dat." De oude schrikt, als hij het opgedroogde bloed aan Erwin's slaap ziet... Van zijn paard gevallen... tut, tut, mompelt Hrap hoofdschuddend. „Daar moet ik wat aan doen. Die kan ik hier niet laten liggen, da's nogal duidelijk. Maar Ingridje wacht op me. Hoe kan iemand zo lelijk van zijn paard vallen? Hé? Tja, dat weet ik ook niet..." Naast hem gromt de hond ineens fel en dreigend en op zijn hoede richt Hrap zich op... Dan gaat de hond er met een vaart van door, recht op de gestalte toe, die roerloos tussen de struiken staat...

Als de onbekende Hrap's hond op zich toe ziet stormen, legt hij met een bliksemsnel gebaar een pijl op de zware boog, die hij in de hand heeft en roept de oude toe: „Houdt die hond bij U, als ge niet wilt dat ik hem neerschiet!" Er zit voor oude Hrap niets anders op dan te gehoorzamen en kalm komt de vreemdeling nu te voorschijn. „Wat ben jij er voor eentje?" mompelt Hrap, terwijl hij aandachtig 's mans zware bewapening in zich opneemt: een goedgevulde pijlenkoker op de rug, de zware boog in de linker, een korte werpspies in de rechter hand en een lange dolk op de heup. „Wat is hier gebeurd?" zegt de vreemde zonder op Hrap's vraag in te gaan. Hij heeft een diepe welluidende stem en beweegt zich met de gratie en de soepelheid van een boskat. Een kruik van zijn gordel losmakend knielt hij bij de bewusteloze Erwin neer en sprenkelt water in diens gezicht „Tja, van zijn paard gevallen, denk ik zo", geeft oude Hrap ten antwoord. „We kunnen hem hier niet laten liggen, da's dat. Maar ik . . ." „Van zijn paard gevallen?" herhaalt de onbekende, terwijl hij overeind veert. „Vergis U niet . . . Hier is misdrijf in het spel." „M-m-misdrijf?" Hrap plukt ongelovig zijn stoppelkin, maar de ander vervolgt ernstig: „Hij lag voorover toen ge hem vond. Iemand die van zijn paard valt ligt meestal op de rug. Zijn kleren aan de voorzijde zijn besmeurd, de binnenkanten van zijn handen vuil. Hij heeft zich dus voortgesleept. Iemand heeft hem met een hard voorwerp tweemaal geraakt." „Hm", gromt Hrap, weinig overtuigd, „hij kan wel met zijn hoofd op een tak of steen terecht gekomen zijn . . ." „Gezien de plaats van de wonden had hij dan zijn nek moeten breken", antwoordt de onbekende zakelijk „Neen, hij is van achter aangevallen . . sluipmoord! Kent gij deze man?" Hrap schudt het hoofd, maar voor hij antwoord kan geven begint Erwin zachtjes te kreunen en met zijn armen te slaan . . . „Arnar . . . Ar . nar . . " komt het, nauw hoorbaar over zijn lippen. Als door een adder gebeten wijkt de onbekende achteruit. 's Mans gelaat is asgrauw geworden, maar in zijn ogen gloeit het vuur van een verterende haat . . .

De onbekende is zijn gevoelens weer snel meester. Maar hij kan het trillen van zijn stem niet bedwingen als hij tot Hrap zegt: „Hoorde gij de naam die de gewonde uitsprak? Hebt ge die naam ooit eerder gehoord?" „Eh . . . jawel, dat zou ik wel denken" knikt Hrap, zijn kin krabbend, „maar kennen doe ik hem niet, da's dat." „In ieder geval kent hij hem", fluistert de vreemdeling, met een gebaar op Erwin. „Het is zonder twijfel Arnar, die getracht heeft deze jonkman te doden . . . en gij, vreemdeling", prevelt Hrap slaperig, „kent gij deze Arnar soms? In dat geval zou ik hem eens een bezoekje brengen . . . Dat gaat in één moeite door, dacht ik zo, als ge deze stakker meteen meeneemt naar de burcht van Olaf de Berenjager . . ." „De burcht van Olaf de Berenjager", herhaalt de onbekende met een vreemd lachje. „Dank oude, voor deze inlichting . . ." „Jawel . . . als ge opschiet kunt ge er in de middag zijn . . .", grijnst Hrap. Gedienstig helpt hij de vreemdeling van enkele jonge berkjes een soort draagbaar maken, waarop Erwin vervoerd kan worden. Voorzichtig wordt de gewonde op het paard getild en met een handdruk gaan de mannen uiteen. Hrap staart de vreemdeling peinzend na. „Mijn Ingridje is dus niet de enige, die vriend Arnar niet mag", mompelt hij, „ik ben blij dat ik niet in Arnars schoenen sta, want met deze sinistere vreemdeling valt niet te spotten, da's dat . . . „Zo is alles geregeld, nietwaar?" grijnst de zonderling tegen zijn hond, als hij welgemoed zijn tocht voortzet. Ik kom nog bijtijds bij Ingridje, die half vermoorde stakker wordt geholpen en Arnar wordt naar de andere wereld geholpen zullen we hopen, want omdat Ingridje hem niet mag, mag ik hem ook niet . . . Hij zwijgt als de hond diep in zijn keel begint te grommen . . . Voor hem in het struikgewas ritselt het en even later duikt een man, een paard aan de teugel meevoerend, behoedzaam tussen de stammen op . . .

Ze schrikken allebei van de onverwachte ontmoeting en de ruiter maakt een beweging of hij er ijlings vandoor wil gaan. Maar dan bedenkt hij zich als hij Hrap's hond ziet . . . „Goeiendag!" zegt de oude, terwijl hij naderbij komt. „Vroeg op pad, hè? Zoek je hier wat vreemdeling?" Hij kijkt de ander slaperig aan en schijnt diens gejaagde, onrustige houding niet op te merken. „Ik . . . eh . . . ja, ik volg een spoor . . . van een beer die ik aangeschoten heb . . ." mompelt Arnar. „Sjonge, dan mag je wel oppassen . ." Hrap's stem klinkt lijziger dan ooit, „het is wat je noemt een drukke morgen, je bent de tweede die ik in de gauwigheid tegenkom hier . . ." „De tweede?" Arnar kan zijn schrik nauwelijks verbergen, maar Hrap babbelt onnozel voort. „Ja, en dan tel ik de gewonde, die ik gevonden heb niet eens mee, want dan zijn 't er drie. Da's dat . . . Sjonge, die was er erg aan toe . . . maar hij zal 't wel halen, zou ik denken, jazeker . . . Nou, goeiendag vreemdeling, kijk maar uit je ogen, da's dat . . ." „Hé, wacht eens eventjes", zegt Arnar hees, „die gewonde zal mijn kameraad toch niet geweest zijn? Hoe zag hij er uit?" „Nou, dat zou ik niet meer weten", mompelt Hrap sloom. „Maar die andere kerel die ik tegenkwam was een jager, da's dat . . . wacht eens eventjes . . . die gewonde had het wel over ene Arnar. Ben jij die?" Arnar staart de oude even wezenloos aan Hij schudt dan zwijgend het hoofd . . „Nou, dan ga ik maar, goeiendag . . .", grijnst Hrap stompzinnig en met de oude hond op de hielen verdwijnt hij in het kreupelhout . Roerloos staart Arnar hem na. „Dus Erwin leeft nog . . " prevelt hij schor, „dan kan ik geen enkel risico meer nemen . . Die oude gek weet niet dat ik hem ken . . . Hij is natuurlijk op weg met die zak etenswaar naar Ingrid Ik hoef slechts zijn spoor te volgen om haar in handen te krijgen . . . en dan wil ik wel eens zien, wie aan het langste eind trekt . . .

Af en toe achterom kijkend haast Hrap zich op een sukkeldrafje voort over het smalle, nauwelijks zichtbare pad tussen de rotsen „Bedrieger" mompelt hij snuivend, „als je denkt dat je oude Hrap in het ootje kunt nemen, heb je het mis, hehe ... Probeer me maar achterna te komen, dat zal je opbreken. Ik heb je best in de smiezen ..." Hij fluit zacht als hij een kleine, maar sterke blokhut, half verborgen in het groen, in het oog krijgt ... De ranke gestalte van Ingrid verschijnt in de deuropening en hartelijk begroet zij haar oude beschermer. „En dat ik een boel te vertellen heb is zeker", velt Hrap hijgend met de deur in huis. „Een heleboel. Hier, kijk eens wat ik allemaal voor je heb, meisje ..." Terwijl hij haar tevreden grommend de doek losknoopt, vertelt hij uitgebreid wat hem onderweg overkomen is. De lach verdwijnt van haar gezicht. „Arnar heeft Erwin willen vermoorden", stoot zij uit ... „Oh, ik weet het zeker. Hij was daar om Erwin's lichaam te verbergen voor de anderen zouden terugkomen om mij te zoeken ... Nu hij weet dat Erwin leeft, is hij tot alles in staat ... Hij zal proberen Erwin te doden terwijl vader en de anderen afwezig zijn ... HIJ MOET ERWIN DODEN ... of hij kan nooit meer bij vader op de burcht terugkomen ... Begrijp je dat?!" „Wis en drie", gromt Hrap onthutst. „En als dat zou mislukken zal hij mij zoeken ... om zichzelf te beschermen" vervolgt zij angstig. „Dat zal hem lekker niet lukken", zegt oude Hrap geruststellend, „ik dacht al dat hij zou proberen mij te volgen, daarom heb ik mijn hond bij de beek achtergelaten. Hij komt er niet door, hehe ..." „Je vergist je, oude, ik ben er al door ..." klinkt op dat moment Arnar's stem koud en dreigend achter hen ...

„Wel bij mijn baard!" schreeuwt Hrap, die het eerste zijn spraak terugkrijgt, „hoe heb je mijn hond . . ." „Je hond ligt in de beek, dood!" zegt Arnar met een kille grijns, terwijl hij onheilspellend de boog opheft. Met een kreet van smart en woede springt de oude overeind. „Moordenaar!" krijst hij, „mijn lieve, trouwe makker . ." De bijl zwaait bliksemsnel uit, maar sneller is Arnar's pijl en met een doffe snik knakt oude Hrap voorover. Star van ontzetting wijkt Ingrid achteruit, maar Arnar's hand sluit als een klem om haar pols. „Mee!" snauwt hij, „en vlug een beetje . ." De angst geeft haar ineens moed en als een furie stelt zij zich teweer, maar het helpt haar niet . . Alsof zij een veertje is grijpt Arnar haar op en draagt haar naar buiten . . . Ingrid's vertwijfelde hulpgeroep echoot door het bos maar het heeft weinig zin, wie is hier die haar horen kan . . en ten laatste geeft zij haar tegenstand maar op . . . Ze bereiken de beek, waar Arnar's paard geduldig staat te wachten. „Zo meisje", grijnst hij, „eerst breng ik jou ergens waar ze je zo gauw niet zullen vinden . . . en dan zullen we wel verder zien . . ." En het wanhopige meisje voor zich in het zadel sleurend, verdwijnt Arnar in galop tussen de bomen . . .

Met een snelle blik in het rond duwt Arnar hijgend de takken uiteen en haast zich zo snel de zware last in zijn armen het toelaat in de schaduw van de rotsen. Ingrid heeft allang gezien, dat het geen zin heeft zich te verzetten. Ze heeft opgelet welke richting Arnar genomen heeft en prent zich de omgeving goed in het geheugen, als hij een smalle, donkere gleuf binnengaat. „Zo, hier vindt niemand ons", grijnst de kerel. „Moordenaar! Beul!" bijt het meisje hem toe, terwijl ze in snikken uitbarst. „Wat zullen we nu hebben?" zegt Arnar spottend. „Ik heb Hrap naar de andere wereld geholpen, je vader zal me daar dankbaar voor zijn ... hehe. En ik heb jou gevonden, ook daar zal-ie blij om zijn ..." „Waarom breng je me dan niet naar de burcht? Moordenaar, huichelaar ... Je hebt Erwin willen vermoorden, denk niet dat ik het niet weet ..." „Ach kom", lispelt Arnar, „hoe kom je er bij, meisje! Je bent gewoon overspannen denk ik ... Voor je eigen bestwil zal ik je nu moeten vastbinden; om te voorkomen dat je domme streken uithaalt ... Je vader is door het dolle heen van woede, nu je zo weggelopen bent ... Dáárom heb ik je eerst hier gebracht, begrijp je? Ik zal eerst eens met hem praten; even wachten tot hij een beetje gekalmeerd is ..." Onderwijl bindt hij haar secuur aan handen en voeten, zodat ze haast geen vin meer verroeren kan. „'t Is maar voor even", grijnst hij. „Eerst poolshoogte nemen ... en als alles dan ... eh ... in orde is, keren we samen naar de burcht terug, dat beloof ik je ..." Wanhopig ziet ze hem gaan. Al te goed beseft zij wat Arnar van plan is ... Terwijl zij hier machteloos af moet wachten, zal deze doortrapte sluipmoordenaar de jager, die met Erwin op weg is naar de burcht, pogen te achterhalen en hen beiden doden ...

Nog nagrinnikend om zijn eigen slimheid haast Arnar zich door het woud terug naar de beek, waar hij zijn paard achtergelaten heeft. „Ziezo", mompelt hij, „nu moet ik mij haasten, want intussen zullen Olaf en de anderen ook wel op onderzoek gegaan zijn. Dat komt dan mooi uit, hehe ... Terwijl die daar in het bos rondscharrelen heb ik de kans om Erwin te pakken te nemen ..."' Er voor zorgend zijn sporen te verbergen, rijdt Arnar in een grote boog terug, tot hij de plek gevonden heeft waar Erwin lag en het duurt niet lang of hij heeft het spoor van de jager en het paard te pakken ... Op zijn hoede, maar zo snel mogelijk, volgt hij het duidelijke spoor en hij klakt tevreden met de tong, als hij na verloop van tijd de nietsvermoedende prooi in het oog krijgt ... Zijn scherpe ogen nemen het terrein even in zich op. Dan wendt hij de teugel en in de beschutting van een heuvel rijdt hij op ruime afstand aan hen voorbij ... Hij verbergt zijn paard tussen de bosjes en glijdt als een aal in de richting van de smalle zandweg. Koel zoekt hij een pijl uit, bepaalt de windrichting en laat zijn slachtoffers rustig naderen. Maar de duivelse grijns besterft hem op het gezicht, zodra hij de gelaatstrekken van de jager ziet ... Een panische angst dreigt hem even te overmannen en zijn hand trilt ... Dan echter klemt Arnar de lippen opeen ... „Des te beter", fluistert hij hees ... „Eerst hij ... dan Erwin", en langzaam gaat de boog omhoog ...

Met een zacht „twang" van de pees snort de pijl het doel tegemoet, maar dit geluid ontgaat het scherpe gehoor van de jager niet en blindelings duikt hij ineen. Rakelings scheert de pijl langs zijn haren en raakt het paard in de hals. Terwijl het arme dier zich losrukt en er hinnikend vandoor gaat, werpt de jager bliksemsnel zijn spies in de richting van zijn aanvaller, die op het punt staat een tweede pijl af te schieten. Lenig wijkt Arnar uit en hij slaakt een kreet van afgrijzen als de vlijmscherpe speer zijn schouder schampt en een stuk van zijn jachthemd wegscheurt. Door de schok ontglipt hem de boog zijn hand. Voordat hij het wapen weer grijpen kan, springt de jager van achter de boom, waar hij dekking gezocht heeft, te voorschijn en heft bliksemsnel zijn boog. Maar op hetzelfde moment dat hij de ander in het gelaat ziet, lijkt het te verstenen ... Een dodelijke bleekheid overtrekt zijn gezicht ... Dan grauwt hij: „Arnar!! Gij hond! Ontvang Uw loon ..." Woest gooit hij de boog van zich af, grijpt zijn lange dolkmes en met vlammende ogen springt hij op de sluipmoordenaar toe. Met doodsangst in de ogen draait Arnar zich om en stormt, alsof de duivel hem zelf op de hielen zit, terug naar zijn paard ... „Uw dagen zijn geteld", schreeuwt de jager hem in machteloze woede na. „Ge zult sterven door mijn hand ..." Met trillende knieën zet Arnar zijn paard aan en pas als hij op veilige afstand is, krijgt hij zijn moed wat terug. „Ik kom terug, Thorfinn ...", klinkt zijn stem schril, „... ik kom terug om met je af te rekenen .. voorgoed ... Maar eerst die ander nu ..." En met een gemene grijns in een ruime boog om de jager heenrijdend, stormt de moordenaar achter het paard aan, waarop Erwin weerloos vastgebonden ligt ...

EEN WEERLOOS SLACHTOFFER

De eerste zonnestralen spelen om de bergtoppen, als een ruiterschare in gestrekte draf door de vallei naar het Noorden rijdt. „Ik vraag me af, waarom Arnar er alleen op uitgegaan is", zegt de Noorman, die met Svein Langtand en Olaf de Berenjager aan het hoofd van de troep rijdt. Olaf haalt nors zijn schouders op. „Begrijp je dat niet, Koning? Ik wel. Hij maakt zich ongerust over Ingrid, da's duidelijk genoeg. Maar ik vraag mezelf ook wat af: waar die zoon van je uithangt. Ik wil helemaal niets beweren, maar vreemd vind ik het." „En ik niet minder, Olaf!" knikt Eric met een frons De Berenjager gromt onverstaanbaar en staart voor zich uit. Maar dan houdt hij ineens de teugels in en luistert scherp. „Stil eens... ik hoor een paard hinniken" Ook de anderen hebben het gehoord en grimmig zet Eric zijn ros in galop. „Dat beest heeft wat", roept hij, „hoor het te keer gaan ..." In een wolk van stof stormt de Noorman vooruit en angst knijpt hem de keel dicht... Het zou Erwin's paard kunnen zijn, dat daar zo angstig hinnikt Over de top van de heuvel heen krijgt hij het dier in het oog; het rent — kennelijk door het dolle heen — in grote cirkels in het rond, achtervolgd door een ruiter .. „Wat is dat voor een malle vertoning", gromt Svein, die hem met Olaf achterna gekomen is. „Wat heeft dat beest daar op de rug?" Op dat moment is de ruiter, die hen nog niet opgemerkt schijnt te hebben, er in geslaagd het dolle paard bij de teugel te grijpen en het weerspannige dier ruw meetrekkend, verdwijnt hij achter een boomgroepje. „Daar moet ik het mijne van hebben", gromt Olaf, zijn paard aanzettend, „kom mee, mannen!"

In een snelle galop stuiven zij op het bosje toe, waarachter de ruiter verdwenen is en even later zien zij hem. Hij is afgestegen en buigt zich juist over een op de grond liggende gedaante. „Het is Arnar!" roept Olaf verontrust, „. . . wie . . . wie heeft hij daar bij zich?!" Het stamhoofd lijkt even te schrikken, maar hij herstelt zich snel als de mannen op hem toetreden. Met een gesmoorde kreet buigt Eric zich neer bij zijn zoon en zijn ogen boren zich fel in die van Arnar. „Ik . . . ik vond hem in het woud," stamelt deze, „hij is waarschijnlijk aangevallen door dezelfde wildeman, die mij overviel . . . toen ik op weg was naar de burcht met Erwin . . ." Eric's blikken glijden peinzend langs Arnar's gehavende kleren. „Vertel wat er gebeurd is", zegt hij dan kort maar niet meer zo onvriendelijk. „Zoals ik al zei, ik vond hem, toen ik vanmorgen naar sporen van Ingrid zocht . . . ik zag meteen dat hij gauw geholpen moest worden, want hij is erg gewond . . . Dus gaf ik het zoeken naar het meisje maar op en besloot eerst Erwin terug te brengen . . ." Olaf gromt goedkeurend. „Opeens schoot er een vreemde, wild geklede kerel uit de struiken op mij af en poogde me neer te schieten, zijn pijl trof het paard, waarop ik Erwin gebonden had en het beest ging er vandoor . . ." „Waar gebeurde dat?", valt Eric hem in de rede. „Een half uur rijden terug ongeveer . . .", antwoordt Arnar en hij geeft een uitgebreide beschrijving van de jager . . . „We zullen hem wel vinden", gromt Olaf onheilspellend, terwijl Eric met stijgende ontsteltenis zijn zoon onderzoekt. „Waarom heb je hem hier neergelegd?" „Om . . . omdat ik vreesde dat de dolle rit op dat paard hem wel niet veel goed gedaan zou hebben, ik . . . ik wilde hem juist wat water geven, toen gij kwam . . ." Arnar's stem hapert keer op keer, maar Eric is te bezorgd om zijn zoon, om er veel aandacht aan te besteden. „Inderdaad moet er snel ingegrepen worden . . .", mompelt hij opstaande. „En jij hebt ook een wonde, Arnar", laat hij er met een waarderend knikje op volgen . . . „Wel", valt Arnar in, „laat mij de prins dan meenemen naar de burcht, Heer Koning . . . dan kunt gij allen verder zoeken naar Ingrid."

Arnar's houding verbaast Eric wel een beetje; van diens vijandschap jegens zijn zoon schijnt niet veel overgebleven ... Maar tijd om hierover na te denken, krijgt hij niet, want achter hem begint Erwin zacht te kreunen. Als Eric snel bij de gewonde knielt, poogt deze overeind te komen. „Moordenaar ... moordenaar ...", herhaalt Erwin verschillende malen, terwijl hij krampachtig de vuist balt. De rest van zijn woorden is een onsamenhangend gebabbel, waar Eric — hoe hij zich ook inspant — weinig wijzer van kan worden ... Alleen Arnar's naam is enkele malen duidelijk te verstaan. Met water poogt Eric zijn zoon wat meer tot zichzelf te brengen, maar het mag niet lukken. In zichzelf mompelend, zakt de jonge Noor weer met een zucht achterover ... Er is op Eric's gezicht niets van zijn gedachten te zien, als hij zich langzaam opricht. Zwijgend staan de anderen om hem heen en schijnbaar gedachteloos blijft Eric's blik even op Arnar rusten. „Wat ... wat zei hij, heer Koning", verbreekt deze als eerste de stilte. „Bent ge wat wijzer geworden ...?" De Noorman schudt het hoofd en schijnt Arnar's gejaagdheid niet te merken. „Het lijkt mij beter, dat ik met Arnar mee terug ga naar de burcht, Olaf", wendt hij zich tot de Berenjager. „Onder deze omstandigheden zult U begrijpen, dat dat beter is." De grote man gromt instemmend. „Welnu, haasten wij ons dan, gij om Ingrid op te sporen, wij om Erwin zijn verzorging te geven ... en bovendien Arnar's wonde moet toch ook behandeld worden ..." „'t Is weinig, vergeleken bij Erwin," mompelt Arnar schouderophalend, „maar het is beter, dat ik er naar laat kijken .. " De glinstering in Arnar's ogen ontgaat Eric niet ... maar van het duivelse plan, dat in het brein van het stamhoofd opgekomen is, heeft hij — helaas — geen vermoeden ...

Met bekwame spoed wordt Erwin op zijn draagbaar gebonden en weer op het paard gelegd. Intussen geeft Arnar een aan duidelijkheid niets te wensen latende beschrijving van de onverlaat, die hem en Erwin overvallen heeft ... „Mooi", gromt Olaf, die zich er geen moment over verbaast, dat Arnar de onbekende in de korte ogenblikken, dat hij hem gezien heeft, zo nauwkeurig op heeft kunnen nemen. „Die kerel zullen we doden, zo gauw we hem zien" „Neem hem gevangen", zegt Eric kort, „dat is mijn wens. Zulke kerels moeten we ten voorbeeld stellen ... Probeer hem levend in handen te krijgen, dan zullen we hem berechten ... Dat wil zeggen ... opknopen." De Berenjager knort instemmend; alleen Svein neemt Eric even verbaasd en onderzoekend op, maar deze heeft zich al afgewend ... Weinig tellen later scheiden zij. Eric heeft het paard met Erwin bij de teugel genomen en als vanzelfsprekend laat Arnar de Koning voorgaan . . Achteloos wendt hij zich half om in het zadel en kijkt Olaf en zijn verdwijnende ruitergroep na ... De boog ligt losjes in zijn hand, als zijn kille ogen zich weer op Eric's rug vestigen.

ERIC VERTROUWT HET NIET

Olaf en zijn mannen zijn nog niet uit het gezicht verdwenen als Eric ineens zijn paard inhoudt en aan zijn stijgbeugel begint te mormelen. „Rijd maar door Arnar", zegt hij onverschillig. „Ik kom wel . . " Met een vluchtige blik op de boog, die Eric in de hand heeft, gaat Arnar hem voorbij en een grimmig lachje zweeft om Eric's mond als hij achter hem aansluit. Twee pijlen verhuizen snel van de pijlenkoker naar zijn gordel . . zeker is zeker. Intussen denkt de Noorman snel na. Na Erwin's gestamelde woorden twijfelt Eric er helemaal geen moment meer aan, of Arnar heeft zijn zoon willen vermoorden. Maar wat kan hij bewijzen? De tweede moordpoging zit zo mogelijk nog sluwer in elkaar dan het „ongeluk" tijdens de berenjacht. Zelfs al zou Erwin Arnar ronduit beschuldigen, dan nog is het Arnar's woord tegen dat van Erwin. In dat geval zou Olaf — die helaas niet een van de slimsten is — Arnar door dik en dun verdedigen, en het enige resultaat zou zijn vijandschap tussen Olaf en Eric en wellicht zelfs openlijke strijd . . .

Peinzend staart Eric naar Arnar's brede rug, zacht meedeinend met de beweging van zijn paard . . . De kerel is tot het uiterste gespannen en letterlijk tot alles in staat . . Ondanks het feit, dat hij evengoed als Eric moet beseffen dat hij weinig gevaar loopt, ten prooi aan een angst en onrust die haast tastbaar is . Als een in het nauw gebracht wild dier loerend op een kans om toe te slaan Dat hij, om zijn doel te bereiken, eerst Eric zal moeten vermoorden, is voor deze schurk een bijkomstigheid . . . Eric's spieren spannen zich haast onmerkbaar als hij ziet, dat Arnar's hand eensklaps naar zijn schouder gaat. Scherp houdt hij de ander in het oog, maar blijkbaar betast Arnar slechts zijn verwonding Hij zakt ineens half voorover en kreunt, terwijl hij — kennelijk met de grootste moeite — achterom kijkt. „Ik waarschuw je, Arnar" klinkt Eric's stem vlak, „één verkeerde beweging en je krijgt de volle laag . . we zullen er verder geen doekjes om winden. Ik geef je drie tellen om je wapens af te leggen. Een . . . twee . . ."

Met een plof glijdt Arnar's pijlenkoker op de grond, voor Eric goed en wel tot twee geteld heeft. De zware boog volgt ... Het stamhoofd kijkt Eric wild verschrikt aan. „Heer Koning ...", stamelt hij, „wat bezielt U? Oaohw ... die schouder ... Ik ... ik ..." De rest van zijn woorden is een onduidelijk gekreun en slap hangt Arnar voorover in het zadel. „Als je last van je schouder hebt, kun je de wonde aan gindse beek wat mij betreft uitwassen", zegt Eric koel, „maar dan vlug, want Erwin is belangrijker." Arnar neemt de Noorman snel op, en rijdt dan met een pijnlijk gezicht naar het waterloopje, een eindweegs van hen vandaan. Op zijn hoede volgt Eric. Moeizaam laat Arnar zich uit het zadel zakken en staart Eric verongelijkt aan. „Mag ik weten ..." „Ik loop niet graag het gevaar vermoord te worden", snauwt Eric. „Ben ik duidelijk genoeg?" Hun blikken kruisen elkaar. Arnar bijt zich op de lippen, haalt dan niet-begrijpend de schouders op en begeeft zich zuchtend naar de beek. Nauwlettend slaat Eric de andere gade, als deze zijn jachthemd uitdoet en voorzichtig water op de wonde begint te sprenkelen. „Ik begrijp helemaal niet wat U ineens bezielt, Heer", brengt hij klagerig uit. „Ge doet waarachtig of ik een misdadiger ben ..." Inmiddels glijden zijn handen over de bodem van de beek en een triomfantelijke grijns kruipt over zijn gezicht als zijn vingers zich om een rivierkei sluiten ... Zijn spieren spannen zich ... dan richt hij zich razendsnel op ...

Soepel als een kat veert Arnar op. In één beweging draait hij zich om en slingert de steen in de richting van de Noorman ... Al is deze een moment totaal overdonderd, toch behoudt hij de tegenwoordigheid van geest om, half vanaf de heuphoogte, zijn boog te richten. Maar de steen kan hij niet geheel ontwijken, en terwijl een kreet van Arnar hem vertelt, dat zijn pijl doel getroffen heeft, wankelt hij verdoofd achteruit. Als door een floers ziet hij Arnar op zich toespringen; de boog wordt hem uit de handen gerukt en een kaakslag zendt hem tegen de grond. Terwijl hij verbeten vecht tegen de bewusteloosheid, die hem dreigt te overmannen, meent hij verweg iemand Arnar's naam te horen roepen ... Het stamhoofd stoot een woeste kreet uit en bijna op hetzelfde moment slaat een pijl vlak naast Eric in een boom. Zonder eigenlijk nog te beseffen wat er aan de hand is, kijkt Eric van de trillende pijl naar Arnar, die zich van hem afgewend heeft . . en dan ontwaart hij de slanke, lenige gestalte van de onbekende, aan wiens tussenkomst hij het waarschijnlijk te danken heeft, dat hij nog leeft ... Een tweede pijl heeft Arnar in het dijbeen geraakt, maar voor de ander een derde pijl op kan leggen, flitst Arnar's pijl het doel tegemoet en terwijl Arnar een schelle, triomfantelijke lach uitstoot, zakt de onbekende langzaam door de knieën ...

Met een satanische grijns nog op zijn gezicht kijkt Arnar snel in Eric's richting, aarzelt even en begeeft zich dan met de boog in de aanslag, naar de plaats waar de onbekende gevallen is. „Nu of nooit", denkt Eric grimmig. Geruisloos springt hij overeind en hoewel zijn geest nog verre van helder is, stort hij zich blindelings op het stamhoofd. Met een kreet wendt deze zich om, als hij de Noorman achter zich hoort ... Aalvlug duikt hij onder Eric's knuisten door, maar hij struikelt daarbij over de boog en met een forse greep heeft Eric het wapen te pakken. Grauwend als een dier geeft Arnar er een ruk aan ... Dan laat hij los en springt lenig opzij ... Zijn ogen zoeken de plek waar de onbekende zijn boog heeft laten vallen ... Maar dan deinst hij ontzet achteruit. De onbekende heeft zich weer opgericht en heft bliksemsnel zijn boog. „Nee!", gilt Arnar. Heen en weer springend glipt hij weg tussen de struiken en Eric zet ogenblikkelijk een achtervolging in. Maar Arnar weet zijn voorsprong te behouden. Hij slingert zich in het zadel en terwijl twee, drie pijlen hem om de oren snorren gaat hij er, diep over de hals van zijn paard gebogen, vandoor. Grimmig moet Eric hem laten gaan. Met Erwin bij zich kan hij er niet over denken een achtervolging in te zetten. Dan klinkt een zacht gerucht achter hem en snel wendt hij zich om. Zwijgend en roerloos staat de onbekende boogschutter hem gade te slaan. „De vijanden van mijn vijanden zijn mijn vrienden!" klinkt de diepe stem. „De vijanden van mijn vijanden kunnen ook mijn vijanden zijn", antwoordt Eric, die het niet ontgaat, dat de ander nog steeds zijn boog gereed houdt. „Wat zijn Uw bedoelingen, vreemdeling. Zeg mij Uw naam, opdat ik weet wie ik voorheb." „De dood van Arnar, de hond, is mijn doel", zegt de ander, „en eer de zon ten onder is, is dat doel bereikt! Mijn naam is daar borg voor; Thorfinn, THORFINN SNELVOET!!"

„Denkt ge in het land van Eric de Noorman ongestraft te kunnen doden?" zegt Eric fronsend „Daar vraag ik niet naar", antwoordt de jager trots. „Dat is een zaak tussen mij en Arnar!" Alsof dit onderwerp daarmede afgedaan is, wijst hij op Erwin en vervolgt: „Laat ons verder geen tijd met woorden verdoen, deze stakker heeft dringend hulp nodig! Ik was op weg om hem naar Olaf's burcht te brengen, maar dat kunt gij nu doen, dan zet ik Arnar achterna! Of wilt ge deze schurk, die niet alleen U wilde vermoorden, maar bovendien al tweemaal een aanslag op deze prins der Noren heeft gepleegd, ongemoeid laten?!" „Ge kunt overtuigd zijn van het tegendeel", zegt Eric grimmig, „want deze prins der Noren is mijn zoon! Arnar zal boeten voor zijn wandaden, maar ik duld niet, dat gij eigen rechter speelt!" „Ook niet als ge weet, dat hij de bewoners van mijn dorp, zeventig zielen, mannen, vrouwen, kinderen en grijsaards, de dood in gejaagd heeft?" bijt Thorfinn — die zich niet veel aan Eric's koninklijke waardigheid schijnt te storen — hem toe. Weet ge wat het betekent, Koning, om van alles beroofd, zonder wapens, voldoende kleding, zonder onderdak en voedsel, overgeleverd te worden aan de ijzige koude van een sneeuwstorm ... en de wolven? Moet ik U soms eerst alle verschrikkingen in geuren en kleuren vertellen, voor ge me gelooft?" „Ik geloof U", zegt Eric zacht, „en er is mij nu een boel duidelijk geworden, Thorfinn ... Alleen ... hoe wist ge wie Erwin is en ... dat hij op Olaf's burcht vertoefde?" In korte, afgebeten zinnen vertelt Thorfinn, die kennelijk staat te popelen van ongeduld, van zijn ontmoeting met Hrap en Eric verbleekt als de betekenis van deze woorden goed tot hem doordringt ... Er is er maar één, die Arnar verteld kan hebben, dat Thorfinn met Erwin op weg was naar de burcht. Hrap! Maar die zou zoiets nooit aan een vreemde vertellen ... tenzij gedwongen. In dat geval is de kans groot, dat Arnar meteen Ingrid's schuilplaats aan de weet is gekomen ... en dan is het meisje in levensgevaar ...

Eric's ontsteltenis ontgaat Thorfinn niet en op diens vraag zet de Noorman kort de toestand uiteen. „Zo ziet ge, vriend", zegt hij, „dat het vaak nuttig is, eerst te praten alvorens te doen! Indien mogelijk moeten we zien te voorkomen, dat het meisje in Arnar's handen valt. Vóór alles moeten Olaf en de anderen dus gewaarschuwd worden, zodat Arnar niet de kans krijgt hen met zijn sluwe smoesjes om de tuin te leiden. Het is het beste, dat ik nu naar Olaf terugkeer en gij mijn zoon naar de burcht brengt. Ik zal U een boodschap meegeven; ge krijgt dan een paard en kunt gemakkelijk de verloren tijd weer inhalen." „Dus ... ik kan met Arnar afrekenen op mijn manier", knikt Thorfinn, met flikkerende ogen. „Het is goed, Koning ... heb dank." „Het is meer aan mij om U te danken!", is Eric's wederwoord. „Gij redde mijn leven ... en dat van mijn zoon. Ga thans Thorfinn Snelvoet!" Een gebruinde knuist grijpt krachtig Eric's uitgestoken hand en zwijgend gaan zij uiteen. Lenig springt Eric in het zadel, en terwijl Thorfinn Snelvoet de tocht naar Olaf's burcht voortzet, stormt Eric de Noorman, diep over zijn paard gebogen, voort ... Arnar heeft een ruime voorsprong en maar al te goed beseft de Noorman, dat in deze wedloop alle kansen tegen hem zijn ...

Zijn paard noch zichzelf sparend, jakkert Eric voort over de golvende vlakte, langs het brede spoor van Olaf en zijn troep. Het kost hem niet veel moeite de paarden te vinden, die onder bewaking van enkele krijgers onder de bomen staan. „Arnar gezien?" zegt hij ademloos, terwijl hij een der mannen de teugels toewerpt. De krijger schudt het hoofd en met een korte groet spoedt de Noorman zich het woud in. Tot zijn verbazing vindt hij het grootste deel van de mannen bijeen aan de beek. Zij wijken zwijgend uiteen bij zijn nadering en fronsend staart Eric een ogenblik naar het lichaam van Hrap's hond. „Waar zijn Olaf en Svein?", vraagt hij dan, terwijl een vreemde onrust bezit van hem neemt. „Op onderzoek aan de overzijde van de beek, Heer. Het is daar levensgevaarlijk terrein en . . ." „Ja, ja", valt Eric de man kortaf in de rede. „Hebben jullie dit beest gedood?" „Het lag hier al toen wij kwamen" is het antwoord. Eric weet genoeg. Zijn angstgevoel heeft hem niet bedrogen: Arnar is hen voor geweest . . . „Wees voorzichtig, Heer", roept een der krijgers hem na, als hij naar de overzijde stormt . . . Zonder moeite volgt hij het nauwelijks zichtbare paadje tussen de rotsen als eensklaps de roep van een forse mannenstem tot hem doordringt. „In . . . grid . . . I-N-G-R-I-D . . . Eric geeft antwoord en weinige ogenblikken later duiken Olaf en Svein voor hem op. In zijn sterke armen draagt de lange Sakser het lichaam van Hrap. „Dood?" vraagt de Noorman afgebeten. „En Ingrid . . .?" „Die ouwe Berseker kan niet dood", gromt Svein. „Vraag je zoon waar Ingrid is", snauwt Olaf, trillend van woede en wanhoop, terwijl hij de Noorman met een blik van haat voorbij loopt. „Mijn zoon ligt gewond op de burcht", bijt Eric fel terug, „evenals Hrap gevallen onder Arnar's pijlen!!" Met een ruwe verwensing draait Olaf zich bliksemsnel om en grijpt naar zijn zwaard . . . Maar op hetzelfde moment verstrakt hij . . . „Stil . . .", stoot hij hees uit . . . en nu horen de anderen het ook . . . Van veraf dringt een hoge, ijle kreet tot hen door. Het is de stem van een vrouw, die om hulp roept . . . de stem van Ingrid . . .

Met een schorre schreeuw wendt Olaf zich om en zonder zich om de twee anderen te bekommeren stormt hij het pad af, waarbij keer op keer zijn luide roep door het woud schalt. Geërgerd zet Eric hem achterna. „Wees stil!" bijt hij de Berenjager toe, „met dat nutteloze gebrul verraad je de plaats waar wij zijn en daar kan Arnar zijn voordeel mee doen." Grommend duwt Olaf hem van zich af. „Te paard mannen!", schreeuwt hij de krijgers al van verre toe. „Halt!", dondert de stem van de Noorman er over heen. Driftig beent hij naderbij. „In het belang van je eigen dochter, Olaf, ga niet als een dwaas te werk!", voegt Eric de Berenjager scherp toe. „Zij riep daarnet om hulp, ze is in levensgevaar. Arnar . . ." „Géén woord over Arnar, Koning", brult Olaf, naar adem happend van woede, „je zoon zal je bedoelen. Al deze ellende hebben we aan die nietsnut te danken . . ." „Nou is het wel genoeg", fluistert Eric. Sneller als de gedachte schiet zijn vuist hard vooruit en als een gevelde os zakt Olaf pruttelend in elkaar. „Tegen stommiteit helpt geen praten", snauwt hij, zich tot Olaf's krijgsbende richtend. „Hier, drie man om Hrap naar de burcht te brengen. Twee man om Olaf te bewaken. De rest volgt mij. Van nu af beveel ik en wie tegenstribbelt zal het gauw berouwen . . ." Flitsend schiet Eric's zwaard te voorschijn . . .

Zijn keel schrapend komt Svein indrukwekkend naast de Noorman staan, maar de krijgers blijken deze aansporing niet nodig te hebben. „We zullen doen wat ge zegt, want gij zijt de Koning . . .", merkt een van hen bedremmeld op. „Maar . . m-maar we voelen er niets voor om onze eigen meester te bewaken . . . 't zou slecht met ons aflopen . . ." „Dan bindt ge hem en laat hem liggen!", zegt Eric kortaf. „Opschieten voordat hij bijkomt. De verantwoording heb ik." Weinige ogenblikken later ligt de machtige Berenjager zwaar gebonden en met gesnoerde mond tussen de struiken. Drie krijgers zijn met Hrap op weg naar de burcht en Eric voert de overigen te paard langs de beek, op zoek naar sporen. Ze hebben het meisje na die ene kreet niet meer horen roepen en dat bevalt Eric allerminst. Opeens houdt hij zijn paard in en stijgt af . . . Diepe hoefindrukken in het zand tonen duidelijk, waar Ingrid uit de beek gekomen is . . . Snel vergelijkt hij de sporen met de afdrukken van zijn eigen paard. Hij vergist zich niet; de hoefindrukken van Ingrid's paard zijn dieper . . . dan heeft het dier een zwaardere last gehad . . . een DUBBELE last. Wie die ander is geweest is, hoeft hij niet te vragen. Het is nu zaak, dat Arnar niet merkt, dat hij gevolgd wordt en de krijgers luisteren verbijsterd als Eric hen snel van de toestand op de hoogte brengt. „De kerel is tot alles in staat", zegt de Noorman ernstig. „Hij weet dat zijn spel uit is, maar met Ingrid als gijzelaar kan hem niets gebeuren . . . tenzij wij er in slagen hem onverhoeds te grijpen . . ." Even kijkt Eric de kring van ernstige gezichten langs. „Het leven van Ingrid staat op het spel, mannen", zegt hij, „weet dat. Het zal van ons afhangen . . ." Weer klinkt de stem van het meisje tot hen door, klagend en bang . . . „Dat is dichtbij", fluistert Eric, en de krijgers wenkend dringt hij geruisloos en snel het struikgewas in . . .

Nimmer tevoren is Ingrid zo verschrikkelijk bang geweest. Zodra Arnar haar verlaten had, is zij schuivend op haar knieën gevlucht uit de smalle rotsspleet, vervuld van maar één gedachte: weg, véřweg te zijn voor Arnar terugkomt ... Haar knieën zijn gevoelloos van het kruipen over de grond en de keren dat zij voorover gevallen is, zijn ontelbaar. Maar verbeten heeft ze doorgezet tot ze de beek bereikt had en daar met eindeloos geduld de boeien om haar enkels door kon schuren aan een scherpe steenrand... Daar hoorde ze ook het eerst haar vader roepen en hoewel ze doodsbang was zich te verraden, riep ze terug .. en uit de richting van de kloof gaf de stem van Arnar antwoord... Rillend en radeloos vlucht het meisje voort, af en toe stilstaand om te luisteren en eensklaps laait de hoop in haar op. Is dat niet het snuiven van een paard...? Met een schreeuw baant ze zich een weg door de struiken en de Noorman staat verrast stil, als hij haar ranke gestalte ontwaart... Maar die glimlach glijdt van zijn gezicht, want enkele honderden meters achter haar stormt eensklaps een ruiter tussen de bomen vandaan . recht op haar toe... „Arnar", schreeuwt de Noorman en terwijl hij razendsnel een pijl op de pees legt, stormt ook hij naar voren.

Voor de Noorman zijn boog kan richten, duikelt Arnar in volle ren achter het meisje van zijn paard, zodat geen der mannen meer durft te schieten, uit vrees háár te raken. Knarsetandend moet Eric toezien, hoe de schurk haar met enkele panterachtige sprongen inhaalt, haar achteruit sleurt en haar het mes op de borst zet . . . „Gooi je wapens op een hoop!", schreeuwt Arnar met een schelle lach, „en achteruit! Allemaal dicht bij elkaar blijven . . ." Onderwijl lokt hij met zachte geluidjes het paard weer naar zich toe. „Denk er om, of deze juf kan blijven leven zal van jullie afhangen", snauwt hij. „Zolang je me ongemoeid laat, gebeurt er niets met haar . . . en als je denkt, dat ik zo gek ben om hier op te stijgen, heb je het mis, hehe . . ." Hij schrikt niet minder dan Eric en de krijgers als er opeens een bloeddorstig gebrul opklinkt en nog vóór hij zich omwendt weet Eric, dat Olaf in aantocht is . . . „Schurk! Boef! Aanrander!", tiert de Berenjager, met geweldige passen naderbij dravend. „Koning of niet . . . dat zal ik je betaald zetten. Dacht je mij soms met een paar van die dunne draadjes vast te houden?! Je zal gauw genoeg merken wat voor kracht . . ." Hij zwijgt opeens en zijn dikke, rode kop wordt lijkbleek. Met uitpuilende ogen staart hij van Arnar naar Eric en weer terug . . . „Dus . . .", brengt hij schor uit, „dus tóch . . . Ingridje, mijn kleine meid . . ." „Geen zorgen voor de tijd, Olaf", klinkt Arnar's stem snijdend. „Ik wil alleen ongemoeid vertrekken. Daarom heb ik een gijzelaar nodig, vat je? Je kunt je dochter gemakkelijk terugkrijgen, als jij die koning aan mij uitlevert . . . Het moet je weinig moeite kosten met je krijgers om hem te pakken te nemen. Je kleine meid of je koning, Olaf . . . hehe . . . al ben je nou een beetje dom, die keuze zal je toch niet zwaar vallen . . ." Zwijgend staren de krijgers Olaf aan . . . dikke zweetdruppels parelen op diens gezicht en Eric's spieren spannen zich, als de Berenjager hem loerend aankijkt . . .

Of Olaf bereid is, op Arnar's voorstel in te gaan zal Eric nooit te weten komen, want terwijl zij nog in een gespannen stilte bijeen staan, rukt Arnar zijn weerloze prooi ineens achteruit en staart verblekend over de vlakte. Als Eric zijn richting volgt, ziet hij een ruiter in adembenemende vaart nader stormen ... Thorfinn Snelvoet! „Ga hem tegemoet!", brult de onverlaat Eric toe, „en zeg hem, waar het op staat. Vlug een beetje ..." Er zit voor Eric niets anders op, dan te gehoorzamen. Zodra Thorfinn de Noorman in het oog krijgt, zwenkt hij zijn ros naar hem toe en in korte zinnen vertelt Eric de ander in wat voor hachelijke situatie zij, zowel als het meisje, verkeren ... Thorfinn knikt ernstig en denkt even na. „Hij zal pogen te vluchten over het meer", mompelt hij. „Zo is hij ook hier gekomen, natuurlijk om zijn spoor te verbergen ... Toen ik er op uittrok om hem te zoeken, heb ik een bootje aan deze zijde van het meer gevonden. Ik vermoedde toen reeds, dat het van hem was. Waarschijnlijk zal hij hier nu weer gebruik van maken ..." Een schorre kreet doet hen opkijken ... Olaf weert zich als een razende om aan Svein's greep te ontkomen en de reden hiervoor is maar al te duidelijk ... Arnar heeft van de gelegenheid gebruik gemaakt om te verdwijnen ... „Goed", wendt Eric zich gejaagd tot Thorfinn, „probeer hem voor te komen, misschien krijgt ge de kans hem onverhoeds neer te schieten ... Wij zullen hem volgen en hem zoveel mogelijk bezig houden ..." Haastig gaan de mannen uiteen en terwijl Eric naar de anderen terugkeert, duwt Erwin — in Olaf's burcht — met een onverzettelijk gezicht de oude Helge van zich af. „Mijn helm en mijn zwaard!, breng ze mij ...", mompelt hij bleek en zwaar tegen de muur leunend ... „Ik moet Thorfinn vinden ... en ... en Arnar ..."

Het kost Eric moeite, Olaf een beetje te kalmeren. Het liefst was hij achter Arnar aangestormd. Dat hij daarmee zijn eigen dochter in levensgevaar zou brengen, dringt amper tot zijn verhitte brein door. Maar met Svein's hulp weet Eric de stijfkoppige Berenjager tenslotte daarvan te overtuigen. Ze kunnen nu niet veel meer doen, dan voorzichtig Arnar's spoor te volgen en hopen, dat Thorfinn Snelvoet de gelegenheid krijgt de toestand te redden. Maar veel vertrouwen heeft Eric er niet in en hij vraagt zich bezorgd af, wat Arnar met het meisje doen zal als hij het meer bereikt heeft, waarover Thorfinn sprak. Het spoor van de rover buigt in de richting van de bergen af en na verloop van tijd krijgen zij hem in het oog, voortjakkerend over de vlakte. Zodra hij echter de uitlopers van het gebergte bereikt heeft is hij verdwenen en als ze de plaats naderen, waar ze hem het laatst gezien hebben, vinden ze daar slechts zijn paard... „Ik heb je gewaarschuwd me niet te volgen", klinkt eensklaps Arnar's stem ergens boven hen. „Jullie doen het toch... Voor de laatste maal, verdwijn... of Olaf ziet zijn dochter nooit levend terug..." De mannen kijken omhoog langs de rotswand, maar Arnar vertoont zich niet... Er is er echter een, die de schurk wél gezien heeft... Zich met moeite aan zijn paard vastklemmend, slaat Erwin hijgend vanuit de schaduw van een boomgroepje het toneel gade... Even neemt hij de omgeving in zich op, dan glijdt hij kreunend van zijn paard en glipt weg tussen de rotsen...

Met een zwijgend gebaar leidt Eric zijn troep weg van de plaats, waar Arnar zich ergens bevinden moet . . . „Wil je het opgeven, Noorman?", gromt Svein rebels. „Ik denk er niet over", antwoordt Eric grimmig. „We rijden onze paarden het woud in en keren langs een andere weg terug . . ." In de schaduw van de stammen slaan ze de rotswand gade en even later zien ze Aranr met zijn prooi opspringen . . . In minder dan geen tijd is de schurk in een smalle kloof verdwenen. „Kom!", bijt Eric de anderen toe. Dekking zoekend achter rotsen en struiken glippen ze hem na . . . Ze kunnen de vluchteling horen, als ze de kloof naderen en met ingehouden adem wachten ze, tot het geluid van voetstappen verstomd is. Eric's ogen glijden langs de rotswand . . . het is hier de enige doorgang voor zover hij het bezien kan, dus zullen ze deze weg ook moeten nemen. Achter elkaar sluipen ze de kloof in. De bodem gaat verderop tamelijk steil omhoog en de kloof verwijdt zich. Na kort overleg besluit Eric eerst alleen verder te gaan om de situatie te verkennen . . . Geruisloos van rots tot rots dekking zoekend, nadert de Noorman het einde van de kloof . . . en dan wijkt hij schiekelijk terug . . . In één oogopslag heeft hij het tafereel voor hem in zich opgenomen. Een breed, rotsig pad, aan de ene zijde begrensd door massale rotsblokken, aan de andere zijde door een afgrond . . . En op dit pad, als een in het nauw gedreven dier, wijkt Arnar voetje voor voetje achteruit voor de man die hem de doorgang belet . . . Thorfinn Snelvoet. „Leg neer die boog, zeg ik je", klinkt Arnar's stem, schel van angst en woedde. Of ik spring met haar in het meer . . . Levend krijg je me niet, Thorfinn." Arnar staat half met de rug naar hem toe en de Noorman beseft, dat dit zijn kans is . . . grimmig legt hij een pijl op . . .

Geruisloos richt de Noorman zich op, de boog in de aanslag. Hij beseft terdege hoe gevaarlijk dit schot is. Een geringe afwijking van de pijl en hij treft de verkeerde. Voor hij echter de kans krijgt, klettert er opeens een steen langs de rotsen buiten de kloof naar omlaag. Als door een adder gebeten draait Arnar zich snel om en, de Noorman ziende, duikt hij razendsnel weg achter een groot rotsblok. „Leg je boog neer", brult de schurk, „en zo dat ik het goed zien kan." Thorfinn Snelvoet had zijn wapens reeds weggelegd en langzaam voldoet ook Eric aan het bevel. Arnar verkeert kennelijk in de mening, dat Eric de oorzaak geweest is van de vallende keistenen, maar de Noorman weet wel beter en zijn laatste hoop is nu gevestigd op degeen, die ergens boven hem achter de rotsen naderbij sluipt. Zonder het geringste vermoeden te hebben, dat het zijn eigen zoon is. Hijgend en krampachtig wurmt Erwin zich in een goede positie, bijna recht boven de plek, waar Arnar dekking gevonden heeft. Zijn ogen flikkeren als hij Ingrid's hachelijke toestand ziet. Dan richt hij zich met bonkend hoofd op en stort zich naar omlaag, boven op zijn aartsvijand.

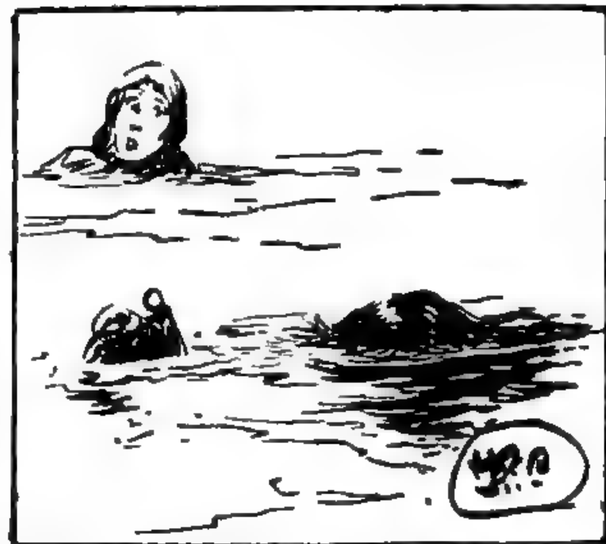

De wanhoopsdaad van Erwin schijnt even te zullen lukken. Arnar is volkomen overrompeld, raakt half verdoofd door de schok en slaat tegen de grond, waarbij hij Ingrid los moet laten. Deze krachttoer is voor Erwin echter ook teveel geweest ... Wel poogt hij nog overeind te krabbelen, maar Arnar heeft zijn positieven eerder bij elkaar. Hij schudt de half bewusteloze Erwin van zich af, springt overeind en stormt achter Ingrid aan. Voor het meisje een goed heenkomen kan zoeken, grijpt hij haar bij de schouders en stort zich met haar over de rotsen in het meer. Het is alles zo razendsnel in zijn werk gegaan, dat Eric nóch Thorfinn gelegenheid hebben om in te grijpen, hoewel beiden te hulp snelden op het moment dat Erwin sprong ... Knarsetandend staren zij over de rand van de afgrond. Trage waterrimpels verraden de plaats waar Arnar met het meisje in het meer gedoken is ... En dan hoort Eric een gerucht achter zich. „Redt haar", stamelt Erwin, bleek als een dode overeind krabbelend ..., „waarom doet ge niets ..." Hij strompelt naar de rand van de steile rots en vóór de Noorman beseft wat zijn zoon van plan is, gebeurt het ... Voor zijn ogen springt Erwin met een smartelijke kreet naar beneden, in een laatste wanhoopspoging, Ingrid te redden ..., óf met haar de dood te vinden ...

Het hoofdverband laat los en dwarrelt traag achter hem aan, als Erwin in een fontein van opspattend water in het meer duikt... Arnar, die, gehinderd door het meisje, slechts langzaam opschieten kan, schrikt niet weinig, maar als hij ziet, wie hem daar achterna gekomen is, kruipt er een duivelse grijns over zijn gezicht. Hij duwt het meisje van zich af, zonder er zich om te bekommeren of zij wel in staat zal zijn met gebonden handen het hoofd boven water te houden, en zwemt met krachtige slagen in de richting van Erwin... Zijn alles overheersende wraaklust doet hem de voorzichtigheid uit het oog verliezen en dat wordt hem noodlottig... Thorfinn Snelvoet en Eric zijn, zodra Erwin in het meer sprong, naar beneden gerend en het is Thorfinn, die, halverwege het rotspad, ineens ziet, wat Arnar van plan is. „Nu!", sist hij... Twee bogen worden razendsnel geheven, twee pijlen snorren het doel tegemoet. Arnar slaat wild met de armen, dan verdwijnt hij met een reutelende kreet in de diepte... En bijna op hetzelfde moment zakt ook Erwin, uitgeput door bloedverlies, niet langer in staat te vechten tegen de bezwijming die hem dreigt te overmannen, weg in het kille water..., „Redt Erwin!", klinkt Ingrid's stem, schril van angst... „Redt hem toch... hij verdrinkt voor Uw ogen..."

Eric noch Thorfinn Snelvoet heeft Ingrid's vertwijfelde hulpkreet nodig. Bijna tegelijkertijd duiken zij van de rotsen in het meer en terwijl Thorfinn zich over het spartelende meisje ontfermt, zwemt Eric met forse slagen naar de plek, waar Erwin onder water verdwenen is. Onderduikende schiet hij als een pijl uit de boog naar beneden en in de groenige schemering vinden zijn ogen de vage gedaante van zijn zoon, die als een blok naar beneden zinkt . . Met één greep heeft hij diens kleren te pakken en snel keert de Noorman met zijn zoon naar de oppervlakte terug. Op de oever staan Thorfinn en Ingrid hem in angstige spanning op te wachten . . „. . . leeft hij? Leeft hij?", snikt het meisje, als Eric het roerloze lichaam van zijn zoon in de schaduw van een rots heeft uitgestrekt. Hij leeft, knikt Eric, maar zijn adem gaat zwak . . ." Met trillende lippen knielt zij bij hem neer en strijkt hem zacht over de natte haren. Op dat moment klinken haastige voetstappen en als Eric zich omwendt, ziet hij Olaf en de anderen naderbij komen. De berenjager houdt bruusk de pas in als hij het tafereel in zich opgenomen heeft. „Ingrid", gromt hij . . ., „wat is dat?" Met een gevaarlijke flikkering in zijn ogen richt de Noorman zich snel op. „Is dat alles wat je te zeggen hebt?" voegt hij Olaf met een nauw bedwongen trilling in zijn stem toe . . . Wat dit is? dat is je dochter, die zich angstig maakt over de man waarvan zij houdt . . . En ik raad je aan, je er niet mee te bemoeien, vriend Olaf, want mijn geduld is op . . ."

„Zal ik me niet met mijn eigen dochter mogen bemoeien?" gromt Olaf met knipperende ogen, terwijl hij langzaam naderbij komt. Het meisje heeft zich opgericht en staart haar vader uitdagend aan. „Niet waar het de keuze van een man betreft!", zegt ze plotseling vinnig. „Ge hebt gezien hoe ge U vergist hebt, met Arnar. Het is niet Erwin's schuld dat dit allemaal gebeurd is, maar de Uwe! En nu wilt ge Uw wil weer doordrijven zeker? NOOIT! Erwin en ik horen bij elkaar!" Met een fluitende zucht gaat Olaf op een steen zitten en staart beduusd van de een naar de ander. „Goed, lief dochtertje, toegegeven, ik heb mij vergist met Arnar . . " mompelt hij, „Maar gij vergist U ook! Wat hebt ge nu aan zo een prins, die . . ."

„Ge zult hem dankbaar zijn, dat hij mijn leven redde!", schettert Ingrid, die ineens in niets meer aan het gedweeë meisje van weleer herinnert, „ge weet nog niet half hoe moedig hij is. En voor de rest gaat het U niets aan. **Ik** HOUD van hem . . ." Hoofdschuddend kijkt de koppige berenjager Eric aan. „Ik . . . ik geef het op " mompelt hij, in een zwakke poging zijn figuur te redden, „met domme meisjes die-eh- daarmee sukkelen valt toch niet te praten . . ." Grijnzend klopt Eric de berenjager op de schouder, „tja, die, domme, eigenwijze kinderen van tegenwoordig . . . laat ze maar . . ." En op deze manier gesteund kan Olaf zich met zijn aanstaande schoonzoon verzoenen . . . . .

Voorzichtig wordt de gewonde naar de paarden gebracht en zo snel Erwin's toestand het veroorlooft, keert men nu naar de burcht terug. De vreugde, niet het minst van de oude Helge, is onbeschrijfelijk bij het weerzien van Ingrid, die bij allen zeer geliefd is. Ogenblikkelijk ontfermt het oude mensje zich over de gewonde Erwin, liefdevol geholpen door Ingrid en Eric. Er speelt een glimlacht om Eric's mond, als hij even later met Helge het ziekenvertrek verlaat. In betere handen zou hij zijn zoon niet kunnen wensen . . . „Nu zorg ik maar voor arme, oude Hrap", mompelt Helge verlegen. „Die stakker is zo alleen, nietwaar? En hij verdient een goede behandeling . . .want hij heeft zo zijn best gedaan voor mijn Ingrid." Het gezicht van de zonderling vertrekt in een brede grijns, als ze zijn kamertje binnengaan. „Zo'n oude, taaie eik gaat niet om bij de eerste bijlslag", gromt hij, en met een pijnlijk gezicht stelt Eric vast, dat Hrap inderdaad nog voldoende kracht in zijn eeltige knuisten heeft voor een ferme handdruk. „Hij gaat zeker niet dood, hé?", gromt achter hem Olaf's stem, teleurgesteld naar het schijnt, maar de blik in de ogen van de Berenjager duidt op het tegendeel. „Laten we onze veten maar vergeten, ouwe gek", richt Olaf zich tot Hrap . . ., „steek die kippenschuur in de brand en kom op mijn hof wonen, zoals vroeger . . ." „Eh . . .", zegt Hrap met een slaperige blik op Helge, „da's best Olaf, dat wil ik wel . . . en daarin ben ik dan niet de enige, hihihi . . ." Allen barsten in lachen uit. „Wel, wel, dan komt er een dubbele bruiloft", buldert Olaf, „wie had dat gedacht . ." Nog glimlachend blijven Eric's ogen ineens rusten op Thorfinn Snelvoet, die wat triest terzijde staat. „Nu gij, Thorfinn Snelvoet", zegt hij vriendelijk, „wilt ge ons niet vertellen, wat Arnar ons aangedaan heeft?"

„Ach, heeft het zin?", mompelt de jager. „Hier sta ik, Thorfinn Snelvoet, hoofdman van een dorp van zeventig zielen, die allen dood zijn ... Mijn wraak is voltooid, mijn taak beëindigd." „Wij geven U een nieuwe taak", zegt Eric zacht, „gij krijgt het toezicht op alle jachtgronden van mijn rijk. Geen zult ge daarbij verantwoording schuldig zijn, dan mij, Thorfinn Snelvoet!" Er schittert iets in de ogen van de jager. Zwijgend grijpt hij Eric's hand. Dan buigt hij het hoofd en zegt langzaam: „Het is goed, Koning ... dank. Gij geeft mij het leven terug ... Weet thans wat Arnar de hond misdeed. Een keer per jaar, in de late zomer, komen de stammen bijeen voor de grote jacht ... onder toezicht van de hoofdmannen. Wanneer iedere jager op eigen houtje zou jagen, zou de wildstand te veel lijden, dat is duidelijk ... Alleen Arnar de hond stoorde zich hier niet aan. Hij stroopte het wild om de huiden te kunnen verkopen aan handelaars en boeren in het zuiden. Toen wij dit ontdekten hebben wij hem verstoten. Hij verdween en niemand wist, wat er van hem geworden was ... tot hij, midden in de winter, terugkeerde om wraak te nemen. Terwijl ieder sliep, stak hij de woningen in brand. Dit is het verhaal van Arnar's misdaad ... de verschrikkingen, die we onderweg te verudren hadden en die ik als enige overleefd heb, wil ik U liever besparen ..." In diepe stilte hebben allen toegeluisterd en niemand weet eigenlijk, wat hij hierop zeggen moet. „Ge kunt hier blijven zo lang gewilt hoor!", gromt Olaf ten laatste hees. En zo blijven allen te gast op Olaf's burcht, zolang Erwin nog niet opgeknapt is van zijn verwondingen. Maar de jonge Noor herstelt sneller dan gehoopt werd en dan is het ogenblik van afscheid aangebroken. „Nou, Koning, we zien mekaar zeker wel weer bij de bruiloft", grijnst Olaf, „gut, gut, wat klinkt dat eigenaardig ..." Eensklaps ziet Eric zijn gezicht betrekken. „Hé!!, moet dat nou?", gromt de Berenjager fronsend. „Tja, Olaf", zegt de Noorman geamuseerd, „nu je goed gevonden hebt, dat die twee met elkaar trouwen, zul je er echt aan moeten wennen, dat ze elkaar óók af en toe wel eens een zoentje geven ..."

EINDE

Een ander „Avontuur van Eric de Noorman" staat in deel 45:

HET BRONZEN PAARDJE